

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΩΝ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771 • Τηλ.: 210-7705370 <http://www.angelfire.com/hi/rovoliari>
Χρόνος 22ος • Αριθμός φύλλου 85 • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2006

Η Ανάσταση του Χριστού

Κείμενο

«Αι μυροφόροι γυναίκες όρθρου βαθέος επιστάσαι προς το μνήμα της ζωοδότου, εύρον άγγελον επί τον λίθον καθήμενον, και αυτός προσφθεγξάμενος αιταις, ούτως έλεγε: τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών; τι θρηνείτε τον άφθαρτον ως έν φθορά; απελθούσαι, κηρύξατε τοις αυτού μαθηταις».

(Ορθρος του Πάσχα, Στιχηρό των Αίνων)

Μετάφραση

Οι μυροφόρες γυναίκες, όταν βαθιά χαράματα, ήρθαν στο μνή-

μημά τον ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς; Γιατί κλαίτε τον άφθαρτο σαν να υπόκειται στη φθορά; Πηγαίνετε να αναγγείλετε την ανάσταση στους μαθητές του.

Στους ύμνους της Μ. Εβδομάδας παρακαλούμε τον Κύριο «να μας δείξει και την τριήμερη Ανάστασή του». Αυτό είναι το μυστήριο του Σταυρού: μυστήριο λύπης και χαράς. Πονάμε για τα Πάθη του Κυρίου, αλλά και χαιρόμαστε, γιατί με το Σταυρό ακολουθεί η Ανάσταση. Στην πρωινή ακολουθία του Μ. Σαββάτου, οι πιστοί λα-

μα του ζωοδότη Χριστού, βρήκαν έναν άγγελο να κάθεται πάνω στην πέτρα και αυτός, αφού τις προσφώνησε, είπε τα εξής: Γιατί

μπρύνονται και αγάλλονται από το προανάκρουσμα της Ανάστασης που μεταδίδουν οι ύμνοι.

Συνέχεια στη σελ. 5

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΞΥΛΟΓΛΥΠΤΟ ΤΕΜΠΛΟ ΣΤΟ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Στο Ροβολιάρη, χωριό του νομού Φθιώτιδας, που απέχει 23 μόλις χιλιόμετρα από τη Μακρακώμη και σε υψόμετρο 750 περίπου μέτρα από τη θάλασσα, ο εκει ιστορικός ναός διαστάσεων 8x18μ. τιμώνμενος στο όνομα του μάρτυρα Γεωργίου, διασώζει ένα από τα παλαιότερα διατηρούμενα ξυλόγλυπτα τέμπλα σ' ολόκληρη την ευρύτερη περιοχή της ομώνυμης επαρχίας.

Ο ναός, κτίσμα του τέλους του 17ου αιώνα, είχε υποστεί φθορές και έχει επανειλημμένα επισκευαστεί. Η τελευταία επισκευή χρονολογείται το 1952, όταν μετά από εσφαλμένους υπολογισμούς των επισκευαστών, διατήρησαν μεν μέρος από τους παλαιότερους τοίχους του ιερού

Συνέχεια στη σελ. 4

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ του Καρκαβίτσα

Αξίζει να το διαβάσετε. Επίκαιρο όσο ποτέ... σελ. 5

Των «σημείων» ο χορός

Όστε, λοιπόν, «σημείο του ουρανού» και «μήνυμα προς τον λαό και την εποχή μας» η μεταθανάτια μοίρα του σώματος του μοναχού Βησσαρίωνος. Έτσι έκρινε η Ιερά Σύνοδος, φοβούμενη πιθανόν να εναντιωθεί στο ρεύμα, το οποίο ωστόσο το γέννησε και το κατηύθυνε η τηλεόραση, που έσπευσε να λειτουργήσει σαν ιερατείο, εκμεταλλευόμενη τη μακρά σιωπή της διοίκησης της Εκκλησίας. Επί εβδομάδες είχε προτιμηθεί ως επίσημη γραμμή η σιγή, που αδυνατούσε να τη σπάσει η παρουσία κληρικών στα τηλεπαράθυρα. Τις μισές τουλάχιστον φορές η παρουσία αυτή επιβεβαιώνει τον διπλό φόβο ότι και οι «πνευματικοί» είναι ενδοτικότεροι στον πειρασμό της δημοσιότητας και ότι η πνευματικότητα σπάνια ταυτίζεται με τον τίτλο μας: «σοφολογιότατος» εύκολα αποκαλείται κανείς, δύσκολα όμως το επαληθεύει.

Ενώσω η κορυφή της Εκκλησίας «μελετούσε», αφήνοντας ακάλυπτους όσους επισκόπους διείδαν έγκαιρα τον κίνδυνο της εμπορευματοποίησης και της ειδωλολατρίας νέου τύπου, οι θαυματολογούντες που ξημεροβραδιάζονται στα κανάλια απείλησαν να καταρρακώσουν και τα έσχατα λείψανα ορθού λόγου, και συγχρόνως να ευτελίσουν την ίδια την πίστη όσων κρίνουν περιττά τα θαύματα. Χρόνο να είχε κανείς και υπομονή και θ' άκουγε του κόσμου τα παράδοξα.

Για να μαρτυρήσει, λοιπόν, κάποιος υπέρ της θαυματουργού ουράνιας παρέμβασης, είπε ότι στην επίθεση κατά των Δίδυμων Πύργων επλήγη και η γειτονική εκκλησία του Αγίου Νικολάου. Και, θαύμα μέγα, «καταστράφηκε η κορνίζα και το τζάμι της εικόνας του αγίου αλλά έμεινε άθικτο το χαρτί με τη μορφή του». Πώς να χωρέσει το μυαλό του ανεξοικειώτου με τα θαυμαστά ότι ο Θεός άφησε να σκοτωθούν χιλιάδες άνθρωποι και, για να στείλει το «σημείο» του, προστάτησε μόνο το χαρτί, ή έστω την εικόνα ενός θεράποντός του; Ακόμα και τα θαύματα έχουν κάποια λογική, κάποια συνέπεια - την ίδια λογική που θα διακρινόταν αν είχε μείνει ανέπαφο από τη σήψη το πρόσωπο του Βησσαρίωνος και δεν θα χρειαζόταν να καλύπτεται στην οθόνη με «φράγμα», για να αποφευχθεί ο φυσικός αποτροπισμός, που δεν συνάδει με τη λατρεία.

Και μια προσωπική «μαρτυρία», αφού είναι του συρμού: Θα 'μουν δέκα χρονώ όταν η συγχωρεμένη η μάνα μου με πήγε ταμένο στον Άγιο Σπυριδώνα στην Κέρκυρα. Ήθελε να κάνει ευχή στον άγιο η μάνα, αλλά η νεωκόρος τής είπε πως δεν μπορούσε, γιατί «ο άγιος ήταν στη θάλασσα κι έσωζε καράβια».

Όταν, θαύμα πρώτο, εμφανίστηκε στο χέρι της ένα πεντακοσάριο, εμφανίστηκε (θαύμα δεύτερο) και το σκήνωμα. Η μάνα μου κατάλαβε. Και καταπικράθηκε. Κι εμένα μάλλον με κυριέψε διά παντός το δαιμόνιο της αμφιβολίας.

Τα σύγχρονα θαύματα τις περισσότερες φορές είναι προϊόντα εκμετάλλευσης από επιτήδειους μοναχούς, κληρικούς ή τηλεοπτικούς αστέρες, στην προσπάθειά τους να αποκομίσουν οικονομικά ή άλλα οφέλη.

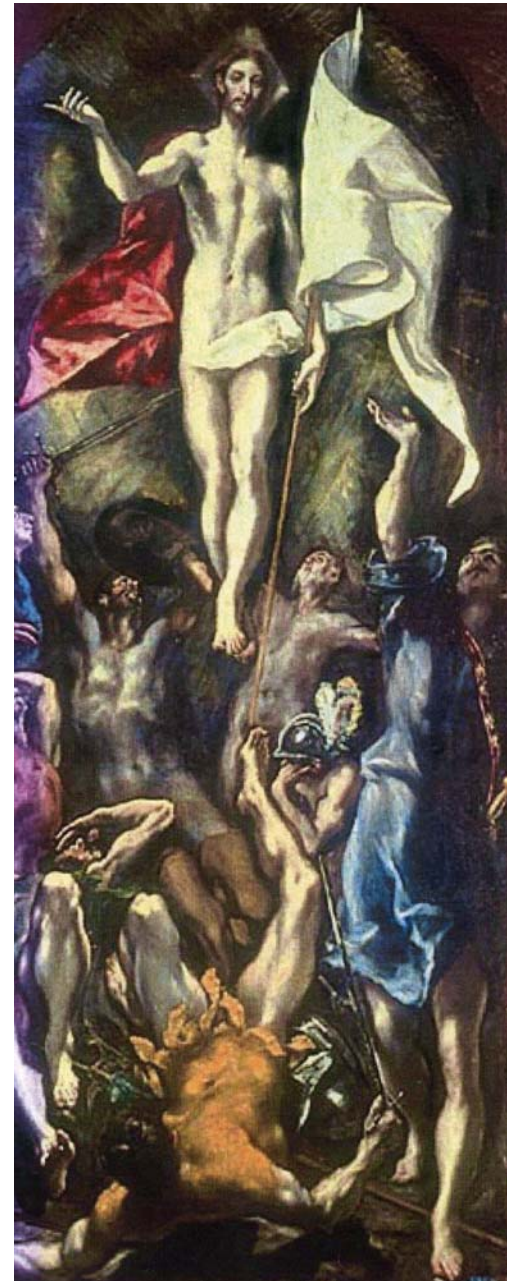
Όσο ο Βησσαρίων παραμένει εν αναμονή άγιος, τα κανάλια θα έχουν ροδαλό οπτικό υλικό, οι παπάδες εκλογική πελατεία και οι πιστοί τη δυνατότητα να ανακράζουν κάθε τόσο με βεβαιότητα «Θαύμα - θαύμα»..... Παντελής Μπουκάλας

ΚΑΛΗ ΛΑΜΠΡΗ
Πέστε: ΧΡΙΣΤΟΣ
ΑΝΕΣΤΗ,
εχθροί
και φίλοι...

Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

Ένα κόκκινο αυγό τσούγκρισε μ' ένα άλλο.
— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!
Ένα κερύ φώτισε με τη φλόγα του τη νύχτα, έσκυψε κι άναψε ένα άλλο κερύ.
— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

Η μαγειρίτσα, μοσκομύριστη, φίλησε την κατσαρόλα.

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

Το γιορτινό τραπεζομάντιλο ζεστά αγκάλιασε το ξύλινο τραπέζι.

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

Η νύχτα άναψε όλα τ' αστέρια της να φωτίσει η πλάση.

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

Ο άνεμος ξεσήκωσε όλες τις μυρωδιές από τα λουλούδια και τις ντύθηκε.

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

Τα πουλιά άποψε ξεγερπησανε. Ψιθύρισαν στο δέντρο που ήταν το σπίτι τους:

— Χριστός Ανέστη!

Μια πεταλούδα, που 'χει ξεχαστεί στην αγκαλιά του απριλιάτικου τριαντάφυλλου, του είπε τρυφερά:

— Χριστός Ανέστη!

Εχθροί και φίλοι αγκαλιάστηκαν:

— Χριστός Ανέστη!

Και τα παιδιά, που 'ναι λουλούδια και πουλιά μαζί, φίλησαν τον πατέρα, τη μανούλα:

— Χριστός Ανέστη!

— Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!

«Όλοι σκέπτονται να αλλάξουν τον κόσμο. Κανείς, όμως, δε σκέπτεται να αλλάξει τον εαυτό του»

Ο ΓΑΜΟΣ

Όπως είναι καταγεγραμμένος στη μνήμη του Γιάννη Κουφιώτη

Ας γυρίσουμε λίγο πίσω, στα παλιά εθίματα του χωριού μας, για τους γάμους, να θυμηθούμε τα χρόνια μας.

Όταν ήθελε να παντρευτεί κάποιος, βάζανε συμπεθερομένα, να πάει σε κείνον που είχε το κορίτσι, να τους πει, αν το δίνουνε. Αφού δεχότανε, πηγαίνανε οι συγγενείς του γαμπρού να κουβεντιάσουν. Τότε οι γαμπροί ζητάγανε και προίκα, άλλος λεφτά, άλλος χωράφια, άλλος γιδοπρόβατα. Εάν συμφωνούσανε, καλώς, εάν όχι, τότε έφευγε ο γαμπρός με τους συγγενείς του. Και πάλι η συμπεθερομένα προσπαθούσε να τελειώσει το συμπεθεριό. Αφού τα κανονίζανε, πηγαίνανε πάλι στο σπίτι της νύφης, να ακούσουνε το τάμα.

Άμα συμφωνούσανε, πίνανε το τσιπουράκι τους, όλα να πάνε καλά.

Μετά κανονίζανε για τους αρραβώνες, για να έχουν σιγουριά!

Μετά τους αρραβώνες, ο γαμπρός πήγαινε στο σπίτι της νύφης, όπως ήτανε το έθιμο, να πηγαίνουνε τις Κυριακές στην εκκλησία και να βλέπτανε ο ένας τον άλλο. Ναι, όμως η πεθερά του γαμπρού δεν έφευγε καθόλου από κοντά τους, τους πρόσεχε! Και αυτοί κοιτάγανε ο ένας τον άλλο, σαν τις γάτες.

Καλού, κακού ερχότανε η εβδομάδα του γάμου. Τότε ο γαμπρός δεν πήγαινε στο σπίτι της νύφης, γιατί τον καρβουνίζανε.

Όλα καλά, κάνανε τις ετοιμασίες για το γάμο.

Την Κυριακή του γάμου, μαζεύτανε τα σόια του καθενός, ξεκινάγανε με τα μουλάρια, να πάνε στη νύφη να πάρουν τα προικιά. Στο σπίτι της νύφης, τους περιμένανε η συμπεθερά με την τσίτσα με κρασί και πίνανε, βάζανε μαντήλια στα μουλάρια και το στρώνανε στο φαί και στο χορό με τη νύφη.

Όταν ήθελαν να πάρουν τα προικιά, ανέβαινε ένας της νύφης απάνω στο γίκο, εάν δεν τους έδιναν λεφτά,

δεν κατέβαινε.

Ξεκινάγανε με τα όργανα, τραγουδώντας, τα μουλάρια με τις κεντιστές κουβέρτες, με τα πολλά και τα λίγα, πηγαίνανε τα προικιά στο σπίτι του γαμπρού.

Τότε πήγαινε ένας κουρέας να ξυρίσει το γαμπρό. Αρχινάγανε τα τραγούδια, ο γαμπρός μία γέλαγε, μία δάκρυζε.

Μετά εύχονταν στο γαμπρό, να ζήσει να γεράσει.

Η ώρα για την εκκλησία. Πάνε όλοι μαζί, εκτός απ' το γαμπρό, να πάρουνε τη νύφη. Της βάζανε παπούτσια και πάμε για τον παπά τραγουδώντας το τραγούδι «Μια Παρασκευή κι ένα Σάββατο βράδυ...» Στην πόρτα της εκκλησίας την περίμενε ο γαμπρός να την πάει μέσα. Μετά αρχίζει η ευλογία του Θεού.

Εκεί όμως είχαμε το έθιμο ποιος θα πατήσει τον άλλον.

Ο γαμπρός ή η νύφη το γαμπρό, τότε που έλεγε ο παπάς... εκείνα τα λόγια: «Η γυναίκα να φοβάται τον άνδρα».

Στο τέλος της ευλογίας του Θεού, όλοι εμείς, οι παρέες με τη σειρά μας, ευχόμαστε στα νεόνυμφα να ζήσουνε... Μετά το ρίχναμε στο χορό, στην πλατεία του χωριού. Ύστερα πηγαίναμε στο σπίτι του, γαμπρού, όπου την νύφη την περίμενε όλος ο κόσμος. Ο πεθερός της νύφης έπρεπε να τάξει κάτι στη νύφη. Μετά έπρεπε να μοιράσει την κουλούρα η νύφη, να πετάξει απάνω στα κεραμίδια το πρώτο κομμάτι και συνέχεια στον κόσμο. Μετά απ' όλα αυτά το ρίχναν στο χορό.

Οι γαμπροί τότε φοράγανε κουστούμι μαύρο. Όταν μας ρωτάγανε οι άλλοι γιατί φοράμε μαύρο, τους λέγαμε ότι με την παντρεία μαυρίζει η καρδιά μας. Γιατί η νύφη φοράει άσπρα, από την ημέρα του γάμου, ό,τι έκανε πριν, σβήνουν όλα, δηλαδή, γίνεται άσπρη περισσότερα...

Πίσω 52 χρόνια στο παρελθόν

Πίσω στο παρελθόν, 52 χρόνια από σήμερα.

Από αριστερά: Κ. Κωστής, Κ. Μπούκας, Σακελλάρη Ειρήνη, Δελγιάννη Μαρία, Ζιαγυούδας Ε. (μπαρμπα-Βαγγέλης), Βαγγελάκος, Ρίζος Ν. (δασικός). Και ποιος εξηταπεντάρης και πάνω,

δε θυμάται τον Αμπόν! Νεωκόρος, για πολλά χρόνια στις εκκλησίες του χωριού, ο μπαρμπα-Βαγγέλης, το δεξί χέρι του μακαριστού παπα-Τελώνη. Πρώτος στη διακονία της Εκκλησίας! Να σκουπίσει, να καθαρίσει τα μανουάλια, να ανάψει τα καντήλια, να σχίσει τα ξύλα για τη σόμπα το χειμώνα, να χτυπήσει την καμπάνα κι ένα σωρό άλλες μικροδουλειές που τον περιμέναν. Αμοιβή! Καμιά λειτουργία κάθε γιορτή και Κυριακή! Πολλά για τους άλλους, ελάχιστα για τον εαυτό του!

Στο εξής να στέλνετε τη συνδρομή σας προς την εφημερίδα στην παρακάτω διεύθυνση: Γεωργία Ευθυμίου Αβύδου 77-79 15771 Άνω Ιλίσια Αθήνα

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τρίμηνη έκδοση

Ιδιοκτησία:

Σύλλογος Ροβολιάρικών

Φθιώτιδας

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771

Τηλ.: 210-7705370

A.Φ.Μ. 090085976 Δ.Ο.Υ. Αγ. Παρασκευής

Εκδότης: Θωμάς Νέλλας

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771

Τηλ. 210-7705370

...

Ηλεκτρονική Σχεδίαση Εντύπου:

Αριστέα Καρπούζη

Εκδόσεις-Γραφικές τέχνες

Αγ. Γεωργίου 25

Ίλιον 13121

Τηλ.-fax.: 210-2619003

e-mail: karrouzi@otenet.gr

Κιν. 6972624492

ΓΑΜΟΣ

Η Βασιλική Χρήστου Ρίζου ΘΥΜΑΤΑΙ

Εκείνα τα χρόνια, για το πότε θα παντρευτεί το κορίτσι και ποιον να πάρει, το αποφάσιζε ο πατέρας, μαζί και ο παππούς αν ζούσε. Συναχά βάραινε και η γνώμη των μπαρμπαδών στο θέμα αυτό.

Το προξενιό με τους προξενητάδες ή τις προξενήτρες ερχόταν και έδενε τα πράγματα, βάζοντάς τα στο αυλάκι.

Έπρεπε να συμφωνηθεί η προίκα που συνήθως ήταν, ζώα, χωράφια, περιβόλια, αμπέλια και μετρητά, αν υπήρχαν.

Ακολουθούσαν τα αρραβωνιάσματα στο σπίτι της νύφης. Παραβρίσκονταν οι αποκλειστικοί, παρών συνήθως και ο παπάς του χωριού για να αλλάξει τα δαχτυλιδία. Ο αρραβωνιαστικός δώριζε στην αρραβωνιαστική έναν καθρέφτη, ένα δίσκο και ύφασμα για φόρεμα. Τα δώρα του κοριτσιού (ζώσματα όπως τα έλεγαν) ήταν κάλτσες πλεχτές (χειροποίητες), πουκάμισα και στα αδέρφια του γαμπρού από έναν ντρουβά.

Η πεθερά, βοηθούμενη και από την κόρη, μαγείρευε συνήθως κρέας με μακαρόνια ή με πατάτες, καμιά φορά μαγείρευε και σπιράδο. Οι πίτες, τα τυριά και το γιαούρτι συμπλήρωναν το κυρίως φαγητό.

Το γλέντι κρατούσε ως τα ξημερώματα. Άρχιζε με καθιστικά τραγούδια και συνεχιζόταν με τραγούδια του χορού (τσάμικα και καλαματιανά). Όταν το κέφι κορυφωνόταν ρίχνονταν και ντουφεκιές απ' το παράθυρο ή απ' το μπαλκόνι. Τραγουδούσαν οι παππούδες, οι μπαρμπαδες και οι θειάδες, τα συμπεθερία και τα αδέρφια. Απλοί άνθρωποι, δουλευταδες της γης, ζυμωμένοι με χαρές και λύπες, με λίγα υλικά μέσα, έσπρωχναν τη ζωή μπροστά με ζεστές καρδιές.

Αν ο αρραβώνας γινόταν το χειμώνα, το ύφασμα για το φόρεμα το έραβαν για το Πάσχα, να το φορέσει η αρραβωνιάρα και να το δουν οι τσουμπρες του χωριού και να πουν από μέσα τους «Αχ! Πότε θάρθει και η δική μου η σειρά!»

Ο αρραβωνιαστικός, στο διάστημα από τους αρραβώνες μέχρι το γάμο, δεν είχε πάρε-δώσε με την αρραβωνιαστική.

Το κορίτσι έπρεπε να μείνει απείραχτο ως την ημέρα που θα γίνονταν τα στέφανα! Πάνω απ' όλα η παρθενιά και η αγνότητα της σχέσης! Να κι ένα πειραχτικό τετράστιχο για μια χωριατοπούλα, πολλά ερωτευμένη!

Βασίλω μ' τι εζήλεψες

απ' το γιο του Πρασσιγιάννη;

Τα σγουρά του τα μαλλιά

ή το χορό που κάνει;

Το πάθημα μιας αρραβωνιασμένης (πραγματικό γεγονός): Ο αρραβωνιαστικός, τρελάμενος, έστω και για ένα φιλί-αστραπή, επισκέφτηκε το σπίτι της καλής του, φορώντας παπούτσια με πρόκες στη σόλα. Βρήκε την κόρη στην κουζίνα που μόλις είχε παλαμίσει. Πάτησε στο νωπό αίμα και τα κεφάλια από τις πρόκες που είχαν οι σόλες αφήσαν βαθιά σημάδια.

Φίλησε βιαστικά την αγαπούλα του και έφυγε γρήγορα, κατεβαίνοντας τη σκάλα της γκλαβανής. Ευχαριστημένος απ' το φιλί, η κοπελιά τρομοκρατημένη όμως απ' τις πατημασιές, ξαναπαλάμισε την κουζίνα, για να μη βρει το μπελά της από τη μάνα της ή τον πατέρα της!

Μια εβδομάδα πριν από το γάμο άρχιζαν οι προετοιμασίες γι' αυτόν.

Την Τετάρτη ανάπιαναν τα προζύμια για τα γαμήλια ψωμιά και την Πέμπτη στοιβάζαν τις κουλούρες. Την Παρασκευή οι κοπέλες του χωριού συγκεντρώνονταν στο σπίτι της νύφης και μάζευαν τα προικιά, αφού πρώτα τα έρραϊναν με ανθοπέταλα και ρύζι. Το μάζεμα γινόταν σε μεγάλους μπόγους (δέματα), τρία με τέσσερα φορτώματα περιπού.

Το κάλεσμά στο γάμο το έκαναν συγγενείς του γαμπρού ή της νύφης ή και βλάμηδες (αδελφοπητοί). Επισκέπτονταν τα σπίτια των

συγχωριανών, κρατώντας την τσίτσα, που ήταν ένα ξύλινο δοχείο, σαν παγούρι, ομορφοσκαλισμένο και στολισμένο, για την περιστάση, με ματζουράνες και βασιλικό.

Η τσίτσα που ήταν γεμάτη κρασί, περνούσε από τα χέρια του βλάμη στα χέρια του νοικοκύρη ή της νοικοκυράς, για να πιουν μια καταψία κρασί, δηλώνοντας έτσι έμπρακτα ότι αποδέχονται την πρόσκληση.

Το Σάββατο, το πρωί, στο σπίτι του γαμπρού σφάζονταν τρία με τέσσερα μεγάλα αρνιά ή πρόβατα για να μαγειρευτούν την Κυριακή σε μεγάλα καζάνια.

Τα προικιά, τα έπαιρναν την Κυριακή οι προικιαραίοι, πριν από τα στέφανα και τα πήγαιναν στο σπίτι του γαμπρού. Δεν ήταν και τόσο εύκολη η παράδοση των προικιών. Οι άνθρωποι του γαμπρού έπρεπε να τα ασημώσουν, να πληρώσουν ένα αρκετά σοβαρό ποσό, για να τα πάρουν.

Η στέψη γινόταν Κυριακή απόγευμα. Τη νύφη από το σπίτι στην εκκλησία τη συνόδευαν, εκτός από τους δικούς της, και όργανα, συνήθως κλαρίνο και βιολί.

Συνηθιζόταν, κατά τη διάρκεια του μυστηρίου, ο κουμπάρος να καρφίτσωνει στην πλάτη της νύφης ύφασμα για φόρεμα και στην πλάτη του γαμπρού άλλο ύφασμα για κουστούμι.

Αμέσως μετά τα στέφανα, η νύφη και ο γαμπρός, μαζί τους και ο κουμπάρος με τους συγγενείς, έπρεπε να χορέψουν στην πλατεία του χωριού.

Στη συνέχεια, με τη συνοδεία των οργάνων, νύφη και γαμπρός και όλοι οι καλεσμένοι, κατευθύνονταν προς το σπίτι του γαμπρού.

Η νύφη, πριν μπει στο σπίτι του γαμπρού έπρεπε να κόψει την προβέντα. Της έβαζαν μια άσπρη πετσέτα στο κεφάλι και από πάνω την προβέντα, που ήταν χαραγμένη σταυρωτά στα τέσσερα. Το πρώτο κομμάτι το πετούσε στα κεραμίδια του σπιτιού του πεθερού της και τα άλλα της πετούσε στους συγκεντρωμένους, που τα έπιαναν στον αέρα με κατάλληλα άλματα.

Για να μπει η νύφη στο σπίτι του γαμπρού, χρειαζόταν κάποιος με ένα τσεκούρι να χτυπήσει τρεις φορές το ξύλινο κατώφλι της πόρτας λέγοντας:

— Κόβω!

— Τι κόβεις; (του έλεγαν)

— Κόβω την αστέρα της νύφης!

Αυτός ο μικρός διάλογος επαναλαμβανόταν τρεις φορές.

Ο κουμπάρος μετά τα στέφανα, πήγαινε στο δικό του σπίτι. Επέστρεφε στο γλέντι, στο σπίτι του γαμπρού, με κλαρίνο και βιολί. Ήταν συνήθεια η κουμπάρα και ο κουμπάρος να φέρνουν στο γαμήλιο γλέντι μια προβέντα, κρασί και ένα ψητό αρνί.

Το ψητό αρνί έφτανε στο δωμάτιο, όπου έτρωγαν οι νεόνυμφοι, τα πεθερικά και οι πολύ στενοί συγγενείς, ως εξής.

Στην κουζίνα, υποχρέωναν τον κουμπάρο να πάρει στάση για μπουσουλήμα. Του έβαζαν στην πλάτη ένα σαμάρι και πάνω σ' αυτό, σε ένα ταψί μέσα, το ψημένο αρνί. Μπουσουλώντας ο κουμπάρος έμπαινε στο δωμάτιο του γαμπρού και της νύφης υπό τον ήχο ξεφωνημάτων και χειροκροτημάτων. Το φαγοπότι θέριευε, τα ποτήρια γέμιζαν και άδειάζαν, το τραγούδι, το κλαρίνο και το βιολί διανυκτέρευαν.

Με το ξημέρωμα η νύφη έπαιρνε το δρόμο για τη βρύση. Μπροστά τα όργανα και πίσω αυτή με ένα μικρό αγόρι. Φτάνοντας στη βρύση έριχνε στην πέτρινη κουπάνα της βρύσης ένα κέρμα. Το αγόρι βουτούσε το κεφάλι στο νερό της κουπάνας κι έπιανε με το στόμα το νόμισμα.

Η νύφη δώριζε στο αγόρι μια μαρούδα τ' αργαλειού, όμορφα κεντημένη. Στη μαρούδα αυτή το αγόρι έβαζε πλάκα, κοντύλι, βιβλία και τετράδια, εφόδια σχολικά τα χρόνια εκείνα και καμάρωνε για το απόκτημά του!

Μην πεις ποτέ θέλω, αν δεν πεις «μπορώ». Το «θέλω» μόνο του δε φτάνει!

Δεν θα ξαναπάω επίσκεψη

Βουβαμάρα έπεσε μέσα στην τάξη. Ακούγονταν μόνο το τριζοβόλημα της ξυλόσομπας που φουνταρισμένη, είχε κοκκινίσει. Τι συμφορά ήταν αυτή που μας βρήκε; Η δασκάλα με βλοσυρό αλλά και αποφασιστικό βλέμμα, μας ανακοίνωσε πως από τώρα και στο εξής απαγορεύονταν δια ροπάλου οι επισκέψεις στα σπίτια των εορταζόντων. Όποιος παράκουγε την εντολή θα είχε να κάνει μαζί της. Και δεν αστειευόταν. Το ξέραμε όλοι. Κάποιοι μαχαλόμαγκες, βλέπεις, είχαν κολλήσει το τρατάρισμα, ένα λουκούμι κομμένο στα τέσσερα, στην πόρτα του νοικοκυριού που γιόρταζε. Ως διαμαρτυρία, λέει, μιας και στους μεγάλους έδινε ολόκληρο... Η νοικοκυρά θίχτηκε, δικαιολογημένα, και τα πρόφτασε στη δασκάλα.

Βουβόι όλοι μετράγαμε τις γιορτές - πλησίαζαν μαθές Χριστούγεννα. Μετράγαμε τους Χρήστους, τους Βασίληδες, τους Φώτηδες, τους Γιάννηδες. Αν η δασκάλα διάβαζε τη σκέψη μας, δε θα ανακάλυπτε κανένα λάθος. Οι υπολογισμοί μας ήταν πάνσωστοι. Θεούλη μου, πόσα γλυκά χαμένα! Μάταια τα χρυσά στολιδια πάνω στο χριστουγεννιάτικο δέντρο προσπαθούσαν με το χορό τους να μετριάσουν την απελπισία μας. Ατιμοί μαχαλόμαγκες!

Δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων και η μάνα με ύφος που δε δέχεται αντίρρηση ανακοινώνει:

— «Θα πας να πεις χρόνια πολλά στο νονό σου, το Χρήστο».

— «Μα η δασκάλα είπε...»

— «Πώς δε θα πας να φιλήσεις το χέρι του νονού σου; Ντροπή σου!» Άντε να πας κόντρα τώρα στην κυρά-Μαρία, που είχε κρυμμένη τη βίτσα κάτω απ' το τζακόπανο. Αλλά και εγώ δεν ήθελα παρακάλη. Βαράτε με κι ασ κλαίω.

Με ενισχυμένη την αυτοπεποίθησή μου λόγω της εντολής της μάνας φτάνουμε με την αδερφή μου νωρίς το απόγευμα στις νόνες την παράγκα. Με ανακούφιση διαπίστωσα ότι δεν ήμουν η μόνη που παράκουσε την δασκάλα. Ήταν και η ξαδέρφη μου και συμμαθήτριά μου Χρυσούλα εκεί. Θα μου πεις γιόρταζε κι αυτή. Αλλά οι γυναίκες και τα κορίτσια δεν μέτραγαν τόσο. Η μήπως λόγω της φτώχειας δεν τις γιόρταζαν τις γυναίκες τό-

τε; Ίσως και τα δυο.

Σε λίγο η νονά φτάνει μ' ένα γλυκό σ' ένα πιατελάκι. Τι ήταν αυτό; Δεν είχα ξαναφάει τέτοιο γλυκό. Σκούρο καφέ κεντημένο από πάνω. Μελομακάρονο ήταν, λέει. Διστακτική η πρώτη μουκιά. Γευστική πανδαισία! Αμ η δεύτερη; Τραγανιστά καρύδια με ζάχαρη και κανέλα. Τα μάτια μου γούρλωσαν. Πώς βρέθηκαν αυτά στη μέση του γλυκού; Έψαξα το γλυκό γύρω γύρω να ανακαλύψω κάποια τρύπα απ' όπου τα έβαλε η νονά μέσα. Τίποτα! Η φαντασία μου οργίασε. Λες η νονά να ήταν μάγισσα; Ας ήταν ό,τι θέλει, λαίμαργα κατέβασα και το υπόλοιπο. Αχ, να 'χα και ένα δεύτερο! Να ζητήσω; αποκλείεται. Αν το μάθαινε η κυρά Μαρία; Αχ, η βίτσα κάτω απ' το τζακόπανο...

Πρώτη μέρα στο σχολείο μετά τις Χριστουγεννιάτικες γιορτές. Η δασκάλα χαμογελαστή μας ευχήθηκε «καλή χρονιά» ξαφνικά σοβαρεύει.

«Ποιος τόλμησε να πάει επίσκεψη στις διακοπές, παρά την απαγόρευση;» Μουγκαμάρα έπεσε στην τάξη. Η άτιμη η φωτιά μέσα στην κοκκινισμένη σόμπα τραγουδούσε ανέμελη μη νιώθοντας την αγωνία μου. Το ακόμα στολισμένο δέντρο φάνταζε τόσο αστειό, λες και ήταν απομεινάρια μιας άλλης εποχής. Κανείς δεν απάντησε στην ερώτηση.

— Χρυσούλα, πώς τόλμησες να πας επίσκεψη;

Βλέπεις η λαίμαργια και γιατί όχι και η στέρηση στην οποία λόγω της φτώχειας ήμασταν όλοι καταδικασμένοι, οδήγησαν την Χρυσούλα σε μια δεύτερη (ή ποιος ξέρει την πόση) επίσκεψη στο θείο Γιάννη, το γελαστό θείο που όλοι αγαπούσαμε. Και να το κακό συναπάντημα: η δασκάλα.

Τσιμουδιά η Χρυσούλα — «Χρυσούλα, για τιμωρία θα γράψεις χίλιες φορές «δε θα ξαναπάω επίσκεψη»».

Οργισμένη η Χρυσούλα στρέφεται σ' εμένα και μ' απειλητικό ύφος μου λέει: «Θα μαρτυρήσω ότι και συ πήγες επίσκεψη».

Τρόμος μ' έπιασε μπροστά στην εικόνα να γράφω όλο το απόγευμα τιμωρία. Κι άντε να ξεφύγεις από το άγρυπνο βλέμμα της κυρά Μαρίας που στην αρχή της χρονιάς μας είχε απειλήσει πως, αν ερχόμασταν τιμωρημένα από το σχολείο, θα μας μαύριζε στο ξύλο. Βλέπεις η υπακοή

στους δασκάλους και η επιμέλεια ήταν απαραίτητη προϋπόθεση κατά την γνώμη όλων των γονιών μας για να προκόψουμε.

Με ετοιμότητα προτείνω στη Χρυσούλα (ή την εκβιάζω): — Τι προτιμάς, να γράψεις 2.000 φορές την τιμωρία, — μιας και εγώ θα μαρτυρήσω ότι πήγες και αλλού επίσκεψη — ή να σου γράψω εγώ τις 300 και εσύ τις υπόλοιπες; Ανάγκα και θεοί πειθόνται. Η Χρυσούλα υποκύπτει στην προσφορά μου!

Το κρίνο μέσα στην τουαλέτα έκανε το στυλό να σταματάει να γράφει. Το χουχούλιασμα δεν είχε αποτέλεσμα. Έπρεπε να ξαναπάω στην παράγκα, να ζεσταθεί το κοκκαλάκι μου, να πάρει μπρος ο στυλός και να ξαναγυρίσω στον τόπο συγγραφής της τιμωρίας. Το πήγαινε-έλα δεν ξέφυγε από το άγρυπνο μάτι της μάνας. — Τι έχεις; — Κόψιμο. — Να πεις χαμομήλι. Άντε τώρα συ να αρνηθείς το καταπότι.

Δεν πήγαινε άλλο. Κάτι έπρεπε να σκεφτώ. Αριθμώ τις σειρές στις σχισμένες κόλλες του τετραδίου, γράφω πάνω-πάνω τη φράση «Δεν θα ξαναπάω επίσκεψη» και γεμίζω τις υπόλοιπες σειρές με ομοιωματικά. Ουφ! τέλειωσα...

Η Χρυσούλα αγριεμένη δεν προλαβαίνει να με κατασπαράξει, όταν καταλαβαίνει την απάτη. Ποτέ ο ερχομός της δασκάλας στην τάξη δε μου χάρισε τόση θαλπωρή. Δεύτερος κύκλος αγωνίας. Η δασκάλα ελέγχει την τιμωρία. Η καρδιά μου πάει να σπάσει. Σκέφτομαι το ξεμάλλιασμα απ' τη Χρυσούλα στο διάλειμμα. Όμως Γενναρίτικα ο ήλιος λάμπει. Η δασκάλα γελάει τρανταχτά.

— Τι είναι αυτό; Πονηριά, ε; Για την εξιπνάδα σου όμως δεν θα σεβάλω να ξαναγράψεις την τιμωρία.

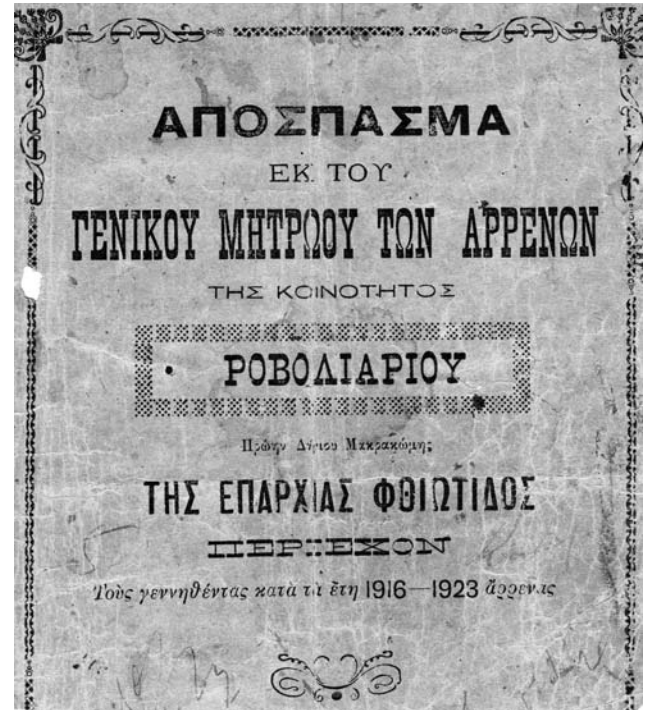
Η Χρυσούλα ευχαριστημένη και που γλύτωσε την κατσάδα αλλά - κύρια - που η δασκάλα την επαίνεσε για την εξιπνάδα της χαμογελάει και το δικό μου καρδιοχτύπι μετριάζεται.

Τέλος καλό, όλα καλά.

(Όμως μια πίκρα έμεινε μέσα μου. Ακούς εκεί τον έπαινο για τη δική μου πονηριά να τον εισπράξει άλλος! Αδίκια. Όμως ποιος είπε ότι σ' αυτή τη ζωή υπάρχει δικαιοσύνη;)

Νίκη Μάλλιου
Φιλόλογος

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Έτος	Αγόρια	Κορίτσια	Σύνολο
1916	11	9	20
1917	11	10	21
1918	14	9	23
1919	11	7	18
1920	10	16	26
1921	12	10	22
1922	13	11	24
1923	15	10	25
1924	21	8	29
1925	22	9	31
1926	13	10	23
1927	15	7	22
1928	18	15	33
1929	12	10	22
1930	18	15	33
1931	18	14	32
1932	15	10	25
1933	18	15	33
1934	17	24	41
	284	219	503

Από τα παραπάνω στοιχεία προκύπτει ότι στο τέλος του έτους 1934, στο ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ, ζούσαν 503 νέοι και νέες, ηλικίας 18 ετών και κάτω. Σήμερα δεν ζει ούτε ένα νέος ηλικίας 30 ετών και κάτω.

Ο μέσος όρος ηλικίας των 30 περίπου τελευταίων κατοίκων του χωριού μας είναι γύρω στα 55 έτη!

Βασιλεύει δηλαδή ένας άκρος βιολογικός μαρasmus...

Ο Δεκάλογος του καλού ύπνου

1. Ρυθμίστε το βιολογικό σας ρολόι με την τήρηση του ίδιου προγράμματος ύπνου κάθε μέρα. Μην προσπαθείτε να αναπληρώσετε τις ελλείψεις, κοιμώμενοι πολύ τα Σαββατοκύριακα.
2. Μια μεσημεριανή σιέστα 3-4 ωρών είναι φυσικό να οδηγήσει σε αύπνια το βράδυ. Περιορίστε την.
3. Δημιουργήστε περιβάλλον υποβοηθητικό για τον ύπνο - ήσυχο και σκοτεινό, όχι ενοχλητικά ζεστό. Καλύμματα οφθαλμών ή ωτασπίδες μπορούν να βοηθήσουν, αν χρειάζεται.
4. Όχι καφεΐνη (συμπεριλαμβανομένων των ποτών κόλας και της σοκολάτας) 5-6 ώρες πριν πάτε για ύπνο.
5. Τελειώνετε το φαγητό σας τουλάχιστον τρεις ώρες πριν ξαπλώσετε.
6. Το θερμό γάλα είναι υποβοηθητικό του ύπνου. Το οινόπνευμα δεν είναι.
7. Μη χρησιμοποιείτε ηρεμιστικά (Lexotanil, Tavor, Xanax και άλλα) ως υπνωτικά. Τα ηρεμιστικά διαταράσσουν τη δομή του ύπνου.
8. Αν χρειάζεστε βοήθεια ζητήστε την από το γιατρό. Να χρησιμοποιείτε τα υπνωτικά ή υπναγωγά όσο το δυνατόν λιγότερο. Ξεκαθαρίστε τι είδους αύπνια έχετε: αργεί να σας πάρει ο ύπνος το βράδυ ή ξυπνάτε πολύ νωρίς το πρωί;
9. Όχι υπολογιστές, τηλεόραση ή διαφωνίες μισή ώρα πριν ξαπλώσετε. Ηρεμιστική μουσική και χαλαρωτικό διάβασμα είναι χρήσιμα.
10. Εάν δεν σας έρχεται ύπνος, μην εκνευρίζεστε. Σηκωθείτε, πηγαίνετε σε ένα άλλο δωμάτιο και κάνετε κάποια ήσυχη δραστηριότητα. Επαναλάβετε αν είναι αναγκαίο. Η διαδικασία αυτή θα σας βοηθήσει να μη συνδέετε το υπνοδωμάτιό σας με εκνευρισμούς και εντάσεις από αύπνια.

Ο άνδρας και η γυναίκα

Ο άνδρας είναι το πιο εξυψωμένο των πλασμάτων... η γυναίκα είναι το ύψιστο των ιδανικών.

Ο θεός έκανε για τον άνδρα ένα θρόνο, για τη γυναίκα ένα βωμό. Ο θρόνος εκθειάζει. Ο βωμός αγιάζει.

Ο άνδρας είναι ο εγκέφαλος, η γυναίκα η καρδιά.

Ο εγκέφαλος κατασκευάζει το φως. Η καρδιά παράγει την αγάπη. Το φως γονιμοποιεί. Η αγάπη ανασταίνει.

Ο άνδρας είναι δυνατός με λογική, η γυναίκα είναι ανίκητη με τα δάκρυα. Η λογική πειθεί. Τα δάκρυα συγκινούν.

Ο άνδρας είναι ικανός για όλους τους ηρωισμούς, η γυναίκα για όλα τα μαρτύρια.

Ο ηρωισμός εξευμενίζει. Το μαρτύριο ανυψώνει.

Ο άνδρας έχει την ανωτερότητα, η γυναίκα την προτεραιότητα.

Η ανωτερότητα σημαίνει τη δύναμη. Η προτεραιότητα αντιπροσωπεύει το δικαίωμα.

Ο άνδρας είναι ένας μεγαλοφυής, η γυναίκα ένας άγγελος.

Ο μεγαλοφυής είναι άπειρος. Ο άγγελος είναι ακαθόριστος.

Ο πόθος του άνδρα είναι η ανώτατη δόξα, ο πόθος της γυναίκας είναι η άκρα αρετή.

Η δόξα κάνει όλο το μεγάλο, η αρετή όλο το θεϊκό.

Ο άνδρας είναι ένας κώδικας, η γυναίκα ένα ευαγγέλιο.

Ο κώδικας διορθώνει. Το ευαγγέλιο τελειοποιεί.

Ο άνδρας σκέπτεται, η γυναίκα ονειρεύεται.

Το να σκέπτεται κανείς σημαίνει να έχει μία νύφη στο κεφάλι του. Το να ονειρεύεται σημαίνει να έχεις ένα φωτισμένο στο μέτωπο.

Ο άνδρας είναι ένας ωκεανός, η γυναίκα μια λίμνη.

Ο ωκεανός έχει το μαργαριτάρι που στολίζει. Η λίμνη το ποίημα που θαμπώνει.

Ο άνδρας είναι ο αετός που πετάει, η γυναίκα το αηδόνι που τραγουδάει.

Το να πετάς σημαίνει να κυριαρχείς στο διάστημα. Το να τραγουδάς σημαίνει να κατακτήσεις την ψυχή.

Ο άνδρας είναι το ιερό. Μπροστά στο ναό αποκαλυπτόμαστε. Μπροστά στο ιερό γονατίζουμε.

Τελικά: Ο άνδρας είναι τοποθετημένος εκεί που τελειώνει η γη.

Η γυναίκα εκεί που αρχίζει ο ουρανός.

**ΚΑΦΕ ΜΠΑΡ
ΨΗΣΤΑΡΙΑ**

Κ. ΠΛΑΣΤΑΡΑΣ

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ

ΤΗΛ. 22360 92600
ΚΙΝ. 6972083309

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ. Δύο στιγμιότυπα από την κοπή της πίτας του Συλλόγου, την Πρωτοχρονιά του 2006. Που είναι η βασιλόπιτα; Μα, μόλις πριν από λίγο είχε καταναλωθεί! Δε βλέπετε πόσο ευχαριστημένοι είναι όλοι; Και του χρόνου!

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΞΥΛΟΓΛΥΠΤΟ ΤΕΜΠΛΟ ΣΤΟ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Συνέχεια από την 1η σελ.

ναού, δεν κατάφεραν όμως να διατηρήσουν και το ακριβές ύψος της οροφής, με αποτέλεσμα να αναγκαστούν εκ των υστέρων να αφαιρέσουν και καταστρέψουν ένα εγκάρσιο τμήμα του παλαιού ξυλόγλυπτου τέμπλου για να χωρέσει το υπόλοιπο.

Οι δεσποτικές εικόνες του τέμπλου ανήκουν στους 18ο και 19ο αιώνες και μόνο δύο από τις έξι αναγράφουν το δημιουργό τους, ενώ οι υπόλοιπες διασώζουν εικονογραφικές συνθέσεις παλαιότερων προτύπων.

Διάρθρωση

Το ξυλόγλυπτο τέμπλο, που παρουσιάζουμε παρακάτω, **του ναού του μεγαλομάρτυρα Αγίου Γεωργίου Ροβολιαρίου Φθιώτιδας** έχει μήκος 6,82 και ύψος 3,64 μέτρα, έχει δημιουργηθεί με την παλαιότερη τεχνική του χαμηλού αναγλύφου και αποτελεί ενιαίο ξυλόγλυπτο έργο. Είναι κατακόρυφο, εκτείνεται και στα τρία μέρη του ιερού βήματος και διαιρείται σε πέντε καθ' ύψος ζώνες και με τον απαραίτητο χρωματισμό σε όλες του τις επιφάνειες.

Οι πέντε καθ' ύψος ζώνες είναι η βάση με τα θωράκια, η ξυλόγλυπτη κατά μήκος ζώνη όπου στηρίζονται τα Δεσποτικά, οι Δεσποτικές εικόνες, ο θριγκός με γλυπτά ημικυκλικά τόξα και ταινίες και δύο σειρές μικρών εικόνων και τέλος η επίστεψη των Λυπηρών.

Οι παραστάδες της Ωραίας Πύλης όπως και των άλλων βοηθητικών θυρών, τα πλαίσια - στυλώματα των εικόνων, οι στενές ή πλατύτερες ταινίες που διαχέουν το τέμπλο, οι κίονες, οι κιονίσκοι, όπως και τα άλλα επί μέρους μικρά ή μεγάλα τμήματα του τέμπλου είναι γλυπτά και φέρουν παραστάσεις από το φυτικό ή ζωικό βασίλειο ή έχουν εικονογραφημένες ξυλόγλυπτες συνθέσεις από την Παλαιά ή την Καινή Διαθήκη.

Η πρώτη από κάτω κατά μήκος γλυπτή ζώνη αποτελείται από έξι ξυλόγλυπτα θωράκια τα οποία χωρίζονται μεταξύ τους με ξυλόγλυπτους κιονίσκους που σχηματίζουν ανθοδοχεία με δέσμες ανθέων και φύλλων γλυπτής άκανθας.

Τα ανθοδοχεία, που έχουν σχήμα αμφορέων, "πατούν" σε κεφάλια λιονταριών που έχουν ανοιχτά τα στόματά τους. Στο κέντρο κάθε θωράκιου υπάρχει ξυλόγλυπτη παράσταση πλαισιωμένη με άνθη, κλάδους και φύλλα άκανθας, ενώ τέσσερις αχιβάδες βρίσκονται αντίστοιχα σε κάθε γωνία

της παράστασης, γεγονός που μας υπενθυμίζει τις αχιβάδες Κρητικών και Πατσιακών τέμπλων του 15ου, 16ου και 17ου αιώνα. Έτσι κάτω από τις Δεσποτικές εικόνες του Ιησού Χριστού έχουμε τη θυσία του Αβραάμ, από τη Θεοτόκο την εκδίωξη των Πρωτοπλάστων, από τον Παράδεισο, από τον έφιππο δρακοκτόνο Γεώργιο τη δημιουργία των πρωτοπλάστων Αδάμ και Εύας, από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο την κοπή ξύλων για τη θυσία του Αβραάμ, από τους Τρεις Ιεράρχες επτακέφαλο άγριο θηρίο και, τέλος, από τον Άγιο Δημήτριο λιοντάρι.

Σημειώνουμε ότι η μετάβαση από ζώνη σε ζώνη, όπως και οι επί μέρους απολήξεις των τμημάτων του τέμπλου, γίνονται με ξυλόγλυπτα εκφυλισμένα σχοινιά ή λοξότμητα κυμάτια.

Η δεύτερη από κάτω ξυλόγλυπτη ζώνη χωρίστηκε σε έξι ισομέγεθες τμήματα με πλούσια διακόσμηση.

Εικονίζονται πολυέλκιοι ομοιόμορφοι κυκλικοί ανθοφόροι κλάδοι μέσα στους οποίους υπάρχουν δεξιά κι αριστερά της Ωραίας Πύλης άγγελιοι να σαλπίζουν με κυρτές σάλπιγγες ή να κρατούν ανοικτά βιβλία ή να σηκώνουν στέμματα βασιλέων ή και ακόμη αντιμέτωπα πουλιά να ραμφίζουν στα φύλλα ή καρπούς.

Στο κέντρο κάθε θωρακίου σχηματίζεται άγλυπτο δισκίο, όπου θα ζωγραφίζονταν προφήτες κυρίως ή άλλα ιερά πρόσωπα της Εκκλησίας, τα οποία δεν έγιναν μέχρι σήμερα.

Η τρίτη ζώνη από κάτω προς τα πάνω περιλαμβάνει τις Δεσποτικές εικόνες που είναι έξι. Δεξιά από την Ωραία Πύλη (ως προς το θεατή) βρίσκονται ο ένθρονος Χριστός (διαστ. 0,65 x 0,96μ.), ο Ιωάννης ο Πρόδρομος (0,65 x 0,96μ.) και ο Άγιος Δημήτριος (0,52 x 0,96μ.).

Αριστερά της Ωραίας Πύλης είναι η Θεοτόκος ένθρονος Βρεφοκρατούσα (0,65 x 0,96μ.), ο Άγιος Γεώργιος έφιππος δρακοκτόνος με 14 σκηνές γύρω από τη ζωή και το μαρτύριό του (0,61 x 0,96μ.) και τέλος οι Τρεις Ιεράρχες (0,52 x 0,96μ.).

Οι δυο βοηθητικές θύρες εικονίζουν, η μεν πρώτη τον Αρχάγγελο Μιχαήλ να παίρνει την ψυχή του πλουσιού, η δε δεύτερη τον Ιησού αίροντα τον σταυρό του. Πρόκειται για πολύ νεότερες εικόνες χωρίς ιδιαίτερη αξία.

Η τέταρτη ζώνη περιλαμβάνει το θριγκό με γλυπτά ημικυκλικά τόξα, κιονίσκους, ταινίες και δυο σειρές μικρών εικόνων. Η κάτω σειρά περιλαμβάνει στο σύνολο

της 24 εικόνες διαστάσεων 22 x 27 εκατ. η κάθε μία.

Οι εικονογραφικές συνθέσεις αναφέρονται στο Δωδεκάροτο, όπως και άλλους γνωστότερους αγίους.

Η επάνω ζώνη περιλαμβάνει δεκατρία ιερά πρόσωπα και δέκα ανθοφόρους κλαδίσκους που έχουν τοποθετηθεί εναλλάξ με τα ιερά πρόσωπα. Οι μορφές των ιερών προσώπων εκτελέστηκαν κάτω από τοξοστοιχίες με διαχωριστικούς κιονίσκους.

Τα Λυπηρά

Η πέμπτη και τελευταία ζώνη από κάτω προς τα πάνω περιλαμβάνει την επίστεψη των Λυπηρών.

Τα Λυπηρά αποτελούνται από το Σταυρό και τα εικονίδια από τις δυο πλευρές αντίστοιχα της Θεοτόκου και του Ιωάννη του Θεολόγου. Τα εικονίδια έχουν στερεωθεί στις γλώσσες δυο αντιστρόφων δελφινιών. Τα άκρα του Σταυρού είναι διαμορφωμένα σε τρίβουλα δισκία πάνω στα οποία υπάρχουν παραστάσεις των συμβόλων των Ευαγγελιστών. Γύρω - γύρω στα άκρα του σταυρού υπάρχουν θυσανόμορφα φυτικά κοσμήματα, ενώ διάτρητα φυτικά διακοσμητικά περιθέουν εξωτερικά τις κεραίες του Σταυρού, ο οποίος εικονίζει τον Εσταυρωμένο Χριστό.

Τα εικονίδια, που έχουν τοποθετηθεί αντίστροφα πιθανώς το 1952, όταν έγινε η τελευταία επισκευή του ναού, περιβάλλονται από αψιδόμορφα πλαίσια εμπλουτισμένα με φυτικά κοσμήματα.

Το Βημόθυρο

Το Βημόθυρο της κεντρικής Ωραίας Πύλης διαιρείται σε τρεις καθ' ύψος ζώνες.

Στην πρώτη από κάτω, μέσα σε φυτικό διάκοσμο και ημικυκλικά ξυλόγλυπτα πλαίσια εικονίζονται, δυο σε κάθε θυρόφυλλο, οι Προφίτες Δανιήλ, Μωυσής, Ιωνάς και Αββακούμ.

Στη μεσαία ζώνη στο κέντρο των θυρόφυλλων αντίστοιχα, σε κυκλικό με κοκίδωση ξύλινο πλαίσιο, εικονογραφήθηκαν οι Προφίτες βασιλείς Δαυίδ και Σολομών, ενώ στο πάνω τμήμα υπάρχει πλούσια γλυπτή διακόσμηση ανθοφόρων κλάδων πάνω στους οποίους βρίσκονται αντιμέτωπα πουλιά. Στην απόληξη των θυροφύλλων συνεχόμενος πλαίσιο βλαστός άκανθας δημιουργεί κύκλο πάνω στον οποίο στηρίζονται δυο πουλιά. Στο κέντρο σχηματίζεται δισκίο με ισοσκελή στιγμιότυπο σταυρού.

Διάκοσμος

Μια φευγαλέα ματιά στο τέ-

μπλο του Ροβολιαρίου βεβαιώνει ότι ποικιλόμορφοι ανθοφόροι βλαστοί διανθίζονται με αγγέλους και αγίους με φουστάνελλα, πουλιά, διάφορα άλλα ζώα και κυνηγούς αποτελούν τα κύρια διακοσμητικά του. Λεπτοφείς συμπλεκόμενοι βλαστοί αμπέλου με σταφύλια καλύπτουν τις επιφάνειες των παραστάδων της Ωραίας Πύλης, όπως και των άλλων πλαισίων των Δεσποτικών εικόνων.

Άλλοι πάλι και μάλιστα στους χώρους μεταξύ των θωρακίων ανθοφόροι και καρποφόροι βλαστοί ξεκινούν από μεγαλοπρεπείς αμφορείς και καλύπτουν τους πεσούς του τέμπλου.

Γλυπτά κοσμήματα συναντώνται ακόμη στους μεταξί των δυο σειρών μικρών εικόνων χώρους, ενώ τα τριγωνικά κενά που σχηματίζονται πάνω από τα τοξύλλια παρουσιάζουν φυτικά διακοσμητικά. Οι διαχωριστικοί κιονίσκοι των δυο μικρών εικόνων είναι στρεπτοί, γεγονός που προσδίδει μεγαλοπρέπεια και ομορφιά.

Οι μεγάλες επιφάνειες συνδυασμένες γλυπτά με τις μικρότερες συνιστούν αξιόλογο έργο. Η επιμελημένη εκτέλεση των λεπτομερειών φανερώνει διάχυτη ευγένεια.

Ο θεατής βλέποντας προσεκτικά το τέμπλο, οδηγείται νοερά σε παραδεισένιους χώρους αφού το ίδιο το τέμπλο είναι ο τύπος και η προεικόνιση του ουρανού παραδείσου. Το βλέμμα του θεατή περνά ομαλά από τη μια επιφάνεια στην άλλη χωρίς να συναντά κανείς απότομες μεταβολές.

Τεχνική εκτέλεση

Το τέμπλο του Ροβολιαρίου δημιουργήθηκε με την τεχνική του χαμηλού αναγλύφου, όπως και πολλά άλλα τέμπλα της Ηπείρου, της Μακεδονίας, της Θράκης, της Κρήτης, της Πελοποννήσου και άλλων περιοχών.

Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τα τέμπλα του ναού της Αγίας Παρασκευής Πάτερου Ιωαννίνων, που έγινε το 1651 μ.Χ., της μονής Αγίου Παντελεήμονος νήσου Ιωαννίνων, που έγινε τον 17ο αιώνα, του παρεκκλησίου των Τριών Ιεραρχών Μονής Βαρλαάμ Μετέωρων, που έγινε τον 17ο αιώνα, της μονής Παντοκράτορος Ζακύνθου, που έγινε το 1680-1690, του παρεκκλησίου του Αγίου Νικολάου Μονής Βατοπεδίου του Αγίου Όρους, και άλλων πολλών.

Οι μεταξί των διακοσμητικών χώροι βάφθηκαν μπλε, καφέ, κόκκινο και πράσινο για να δοθεί ο ανάλογος τονισμός. Χρυσός δεν χρησιμοποιήθηκε, προφανώς για οι-

κονομικούς λόγους.

Συμπεράσματα

Προσεκτικότερη μελέτη του τύπου του ξυλόγλυπτου τέμπλου του Ροβολιαρίου μας βεβαιώνει ότι απηχεί τις ρωσικές επιδράσεις στην Ελλάδα, οι οποίες, όπως είναι γνωστό, εμφανίστηκαν από τον 17ο αιώνα και ολοκληρώθηκαν στο πρώτο μισό του 18ου αιώνα. Κάτω δηλαδή από την επίδραση των πολύ υψηλών ρωσικών τέμπλων, το τέμπλο του ναού του Αγίου Γεωργίου Ροβολιαρίου, όπως και πολλά άλλα, πλουτίστηκε με υψηλό θριγκό προσθέτοντας και δεύτερη σειρά εικόνων με αποτέλεσμα να υψωθεί υπέρμετρα και να φράξει τη θέα προς την αψίδα του ιερού βήματος. Και να μην δεν αποκλείστηκε εντελώς ο ιερός χώρος πίσω από το τέμπλο, όπως συνέβη στη Ρωσία, στην Επτάνησο και σε ρωσικούς ναούς Μοναστηριών του Αγίου Όρους, όμως στην περίπτωση μας άγγιξε την οροφή η άκρη του μεγάλου σταυρού.

Ειδικότερα, συγκρίνοντας τα επί μέρους στοιχεία αυτού του τέμπλου με τα στοιχεία άλλων τέμπλων της Ηπείρου, της Δυτικής Μακεδονίας, της Πελοποννήσου ή και άλλων πλησιέστερων προς το Ροβολιάρειο περιοχών, οδηγούμεθα αβίαστα στο συμπέρασμα ότι, ή έχει επηρεαστεί το τέμπλο του Ροβολιαρίου από ηπειρώτικα πρότυπα, δεδομένου ότι η Ηπειρος δημιούργησε μεγάλη παράδοση στον τομέα της ξυλόγλυπτικής, ή — και αυτό είναι πολύ πιθανό — **το τέμπλο του Ροβολιαρίου είναι ηπειρώτικο έργο** αφού, όπως είναι γνωστό, οι Ηπειρώτες ξυλόγλυπτες ήταν όντως περιζήτητοι, καλούμενοι συχνά να αναλάβουν παρόμοιες εργασίες σε άλλες περιοχές εκτός της ιδιαίτερης τους πατρίδας.

Πάντως, όπως και να έχει το πράγμα, **το τέμπλο του Ροβολιαρίου αποτελεί στο σύνολό του ένα εξαιρετικό δείγμα λαϊκής ξυλόγλυπτης τέχνης**, τα δε στοιχεία που διασώζει, όπως το χαμηλό ανάγλυφο, το θεματολόγιο, οι αχιβάδες, το μέχρι την οροφή ανάπτυγμά του, οι δελφίνες στα Λυπηρά του, ο ζωικός, φυτικός, αγγελικός, αγιολογικός και ανθρωπίνος ξυλόγλυπτος διάκοσμος και κυρίως η σύγκριση του τέμπλου με άλλα χρονολογημένα τέμπλα πλησιέστερων περιοχών και μάλιστα της Ηπείρου, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι **ανήκει στα τέλη του 17ου και τις αρχές του 18ου αιώνα.**

Προβιάκης Θεοχάρης

Ανδρέας Καρκαθίτσας:

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ο Τζιριτόκωστας εγνώριζε πολύ καλά τη μαγική επιρροή που έχουν στις γυναίκες τα μυστήρια και τα σύμβολα. Από μακρινή παρατήρηση εγνώριζε πως ο κόσμος αυτός, που άνωθεν εστάλησαν οι ζητιάνοι να εκμεταλλεύονται με την πονηρία τους, έχει διάφορες αδυναμίες και μυριοπρόσωπες ανάγκες. Έπρεπε λοιπόν κάθε ζητιάνος να παίρνει τα μέτρα του, για να κολακέψει τις αδυναμίες αυτές, να συμπληρώσει τις ανάγκες, αν ήθελε να κερδίσει χρήματα. Έπρεπε να μελετά πρώτ' από ψηλά το απέραντο βασίλειό του κι έπειτα να κατεβαίνει σ' αυτό και ν' αρχίζει το στάδιο του πάνοπλος και απολέμητος.

Όπου εκαταλάβαινε πως δεν ωφελούν οι χριστιανικές ευχές, έβανε σ' ενέργεια διαβολικά παραγγέλματα. Όπου δεν ημπορούσε ν' απλώσει χέρι, ακόνιζε τη γλώσσα του. Όταν δεν εύρισκε τους ελεήμονες, εξητούσε τους δεισιδαίμονες, τους μωρούς. Είχε, ναι, στη γλώσσα του το κλαψάριο και μονότονο ψυχολόγι αλλ' είχε και στη σακκούλα του γαργαλιστικό το φιδόχορτο, το σερνικοβότανο, το σιδερόχορτο και άλλα χίλια μύρια βότανα της γης· είχε στον νου τα ξόρκια και στα μάτια το βάσκαμα. Κι εγνώριζε πολύ καλά, πως η παραμικρή επιτυχία τούτων ήταν αρκετή να συμπληρώσει ενός και δύο ταξιδιών ελημοσύνες. Το ήθος του ζητιάνου έγινε αμέσως σπουδαίο και σοβαρό. Τα καστανά μάτια του έπεφταν εδώ κι εκεί ράθυμα, αφαιρεμένα, του αφαιρεμένου νου, του πλανημένου στα υπερκόσμια πιστές εικόνες. Τα μαλλιά του κεφαλιού και τα ψαρά βένια· η έκφρασις του προσώπου και του σώματος η στάσις και των χειρών τα κινήματα· τα φορέματά του αυτά, τα ξεσχισμένα και ιδιότροπα, ερχόνταν κι επρόσθεταν το προφητικό τους μεγαλείο στη μυστηριώδη και ακατανόητη δύναμη των λόγων του. Δεν ήταν ο εξευτελισμένος ζητιάνος, ο φειρός και λιμασμένος, που με κλαψάρικη φωνή ζητεί τα ξεροκόμματα και τ' αποφάγια των φτωχών. Ήταν παντοδύναμος μάγος, που εσυγκέντρωνε στα στιβαρά χέρια του δύναμεις της γης και στοιχεία του αιθέρος, άγνωστα στους πολλούς θνητούς. Και ήταν ικανός ν' αλλάξει όχι μόνον την τύχην, αλλά και αυτή την φύση των όντων.

Η Κρουστάλλω, στο ανέλπιστον εκείνο ηύρεμα, πασίχαρη εκόλλησε κοντά του κι ήθελεν αμέσως τώρα να το ιδεί και τ' αγοράσει το βότανο, να το καταπιεί αμέσως, αν ήταν εύκολο· κι αν ήταν δυνατόν, ν' αλλάξει το έμβρυο που είχε μέσα της, πριν το βγάλει στον κόσμο.

— Που είναι το, να το ιδώ; ερώτησεν ανυπόμονη.

— Μα είναι ακριβό! είπεν ο Τζιριτόκωστας τονίζοντας τη λέξη.

— Ακριβό, φτηνό, εγώ το θέλω! απάντησε μ' επιμονή η Κρουστάλλω. [...]

Κι εκαλοκάθησεν [ο Τζιριτόκωστας] ανάμεσα στις γυναίκες κατάχαμα. Έσυρε το σακούλι του εμπρός, άνοιξε με τρεμάμενα και

αργοκίνητα χέρια τις σούφρες του, θέλοντας να κεντήσει όσον ημπορούσε περισσότερο την ανυπομονησία των γυναικών, κι έβγαλεν έξω ένα μικρό σακουλάκι. Έπειτα έλυσε με την ίδια πάντοτε άργητα το σακουλάκι και, με προφύλαξη μεγάλη, λες κι έπιανεν άγια λείψανα, έβγαλ' ένα ένα χαρτοδέματα μικρά-μεγάλα και τ' απίθωσε κοντά του, φροντίζοντας αέρι να μην τα βαρέσει και ήλιος να μην τα ιδεί.

— Ποιο είναι το σερνικοβότανο; εναξαρώτησεν η Κρουστάλλω.

— Το σερνικοβότανο; Ετούτο είναι!

Κι εμπρός στα θαμνωμένα μάτια τους εξεδίπλωσεν ένα ξερό σταχτερό χορταράκι. Αλλά σύνωρα, πλαγιάζοντας πίσω από την Κρουστάλλω, εψιθύρισε, προφυλαχτικά δήθεν, αλλ' αρκετά δυνατά, ώστε ν' ακουσθαι απ' όλον τον όμιλο των γυναικών, στο αυτί της Παναγιώτας:

— Έχω και τ' αγαποχόρταρο!

Στον λόγο και το διαπεραστικό βλέμμα του η κόρη εκοκκίνισε σαν τη φωτιά και απιστομήθηκε κατά γης, ανάμεσα στα φουστάνια των άλλων γυναικών, με νευρικό και ακράτητο γέλιο. Αλλ' η Αννέτα του Μπιρμπίλη, ψηλομελάχρινη και πυρωμένη λεβεντονιά, τολημρότερη επρόβαλε κι ερώτησε δυνατά:

— Έχεις, αλήθεια, το αγαποχόρταρο;

— Ναι, είπεν ο Τζιριτόκωστας με ακλόνητη βεβαιότητα. Έχω τ' αγαποχόρταρο, τσ' αγάπης το βοτάνι, - π' άλλος τόπος δεν το κάνει! Αυτό που το 'χουν οι νεραίδες και το φυλάν στο Μαυροβούνι, κάτω στο Μοριά, σε μια σπηλιά δίκωχη - τρίκωχη, και δεν μπορεί κανείς να το φτάσει, ούτε να ιδεί πώς φυτρώνει. Και, για να το βρεις, πρέπει να πιάσεις τρίμερο σκαντζοχεράκι, να το κλείσεις σε φράχτη περίγυρα καλή. Η μάνα του η σκαντζοχερίνα, θέλοντας να το ελευθερώσει, θα περάσει κάμπους και βουνά, λαγκάδια και κράκουρα, να φέρει το βοτάνι, να το βάλει στη φράχτη, ν' ανοίξει μοναχή της. Εκεί πρέπει να είσαι κρυμμένος, καθώς θα έρθ' η σκαντζοχερίνα, να το πάρεις από τη μυτίτσα της πριν 'γγίξει το χώμα. Μ' εκείνο τότε ανοίγεις κλειδαριές και σιδερόπορτες και την καρδιά του καλού σου και τ' αγαπητικού σου!

ΣΧΟΛΙΟ
Το παραπάνω απόσπασμα είναι επίκαιρο, όσο ποτέ, για τα όσα συμβαίνουν σε μια γραφική πλαγιά της Οίτης.

Στο διήγημα θαυματοποιός ο Τζιριτόκωστας, εκεί στο μοναστήρι Αγάθωνος, λειψανολάτρεις και διαχειριστές πτωμαίνης κάποιιοι ασκητές... Που κρύβεσαι Θεέ μου και δεν θέλεις να θλέψεις;

Ρασοφόροι αυτοαναγορευθέντες αντιπρόσωποι Σου στη γη και αγιοποιούν σεσηπότα σώματα, ενώ εμείς διψάμε για ουρανό!

Μήπως, Χριστέ μου, άδικα ήρθες στον κόσμο και άδικα σταυρώθηκες;

Τον γνωρίζετε;

Το ζευγάρι της φωτογραφίας είναι πολύ αγαπημένο! Η όμορφη γυναίκα είναι ευτυχισμένη γιατί είναι ψηλότερη από το «έτερο ήμισυ», γι' αυτό άλλωστε και χειροκροτεί την ανωτερότητά της καθ' ύψος! Ο άντρας χαμογελά, γιατί χαρά του είναι η «χαρά» της αγάπης του! Νιώθει στην καρδιά του να θάλλουν μοσχομύριστα και πολύχρωμα λουλούδια του αγρού.

Άλλωστε η ποικιλία των χρωμάτων της ενδυμασίας του αυτό υπογραμμίζει! Ποια είναι η καλλιμορφή ψηλή; Ποιος είναι ο τυχερός «ανήρ»; Ακονίστε το μυαλό σας, διαβάστε το φλιτζάνι...

Για διευκόλυνσή σας, σάς λέμε ότι ο άντρας είναι Ροβολιάρης. Τον ζηλεύετε;

Η Ανάσταση του Χριστού

Συνέχεια από την 1η σελ.

α) Η συμμετοχή στην Ανάσταση

Τη νύχτα του Πάσχα, οι καρδιές των χριστιανών γεμίζουν από τη χαρά της Ανάστασης. Και η χαρά αυτή δεν περιορίζεται στα εξωτερικά στοιχεία ή στις υλικές απολαύσεις της γιορτής, αλλά αγγίζει και μεταμορφώνει τη ζωή τους. Ο πιστός συμμετέχει στην αναστάσιμη Θεία Λειτουργία ακτινοβολεί αυτή την αλήθεια και την εκφράζει στους συνανθρώπους του. Ένα λαμπρό παράδειγμα είναι ο Άγιος Σεραφεΐμ του Σάρωφ (που έζησε στη Ρωσία), ο οποίος βίωνε τόσο έντονα τη χαρά της Ανάστασης, ώστε έβλεπε αυτή τη χαρά και την ελπίδα στα πρόσωπα των άλλων, τους οποίους χαιρέτιζε καθημερινά με τα ακόλουθα λόγια: «Χριστός Ανέστη, χαρά μου».

β) Το νόημα της Ανάστασης

Η πίστη της Εκκλησίας στην Ανάσταση του Χριστού αποτέλεσε από την αρχή της ίδρυσής της τον ακρογωνιαίο της λίθο. Ο Απόστολος Παύλος είναι κατηγορηματικός. Γράφει: Αν δεν αναστήθηκε ο Χριστός το κήρυγμά μας (των αποστόλων) είναι κενό περιεχομένου αλλά και η πίστη σας είναι κενή. («ει δέ Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δέ και η πίστις υμών») (Α' Κορ. 15, 14).

Αυτή ήταν η πίστη ομολογητών και των μαρτύρων: πίστη στην Ανάσταση του Χριστού και στην κοινή Ανάσταση όλων των ανθρώπων. Η κοινή ανάσταση θα πραγματοποιηθεί μετά το τέλος της ιστορίας του κόσμου αυτού, κατά τη Δεύτερη Παρουσία του Χριστού. Ο Απ. Παύλος λέει: Αν από μας τους αποστόλους κηρύττεται ότι ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών, πώς λέγουν μερικοί από σας ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών; Αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, τότε ούτε και ο Χριστός αναστήθηκε. («Ει δέ Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πώς λέγουσί τινας εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ έστιν; Ει δέ ανάστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται») (Α' Κορ. 15, 12-13). Και συνεχίζει: Θα βρεθούμε και ψευδομάρτυρες μπροστά στο Θεό λέγοντας πως ανέστησε το Χριστό, ενώ δεν τον ανέστησε, αν βέβαια δεχτεί κανείς πως δεν ανασταίνονται οι νεκροί.

Όταν εμείς πεθαίνουμε, το σώμα μας διαλύεται. Με την ανάσταση όμως, που είναι έργο της παντοδυναμίας του Θεού, θα γίνει ό,τι γίνεται με το σπόρο, που ρίχνεται στο χωράφι και φυτρώνει, αφού πρώτα σαπίσει, διαλυθεί. Ο Απ. Παύλος που τα λέει αυτά σημειώνει: «Τώρα ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνο-

ντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. 15, 20). Γι' αυτό ο Κύριος ονομάζεται «αρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών» (Κολ. 1, 18 Πράξ. 26, 23). Αναστήθηκε πρώτος σαν να γεννήθηκε από τον τάφο. Αυτό είναι η ελπίδα μας. Όταν ομολογούμε στο «Σύμβολο της Πίστewος» «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών. Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος», σημαίνει πως περιμένουμε να αναστηθεί το σώμα μας, που μεταμορφωμένο, πνευματικό και άφθαρτο θα ενωθεί με την ψυχή μας, για να ζήσουμε αιώνια μαζί με το Χριστό.

γ) Η γιορτή της Ανάστασης

Τυλιγμένοι απ' τη δροσιά και τις ευωδίες της ανοιξιάτικης νύχτας, λαμπροφορεμένοι, μετά το θρήνο των Παθών, προσδοκούμε με λαχτάρα να ντυθούμε με το φως της Ανάστασης του Χριστού. Και είμαστε όλοι εκεί. Άλλος από νωρίς, άλλος πιο έπειτα, άλλος την τελευταία στιγμή. Όλοι καλεσμένοι και καλόδεχτοι. Η χαρά από τις καρδιές ανεβαίνει στα πρόσωπα, που λάμπουν. Πανηγυρίζουμε! για την αθανασία, που μας χαρίστηκε ξανά, για τη συγχώρηση των λαθών μας, που εξαγοράστηκαν με τη θυσία του Χριστού, για την ακτινοβόλωση, ολοκλήρωση ζωής, που νίκησε το θάνατο. Κλαίμε από χαρά όταν όλοι μαζί ψάλλουμε το θριαμβευτικό παίαντα της νίκης. Το αδειανό μνημείο έγινε πέραςμα για τον ολοφώτεινο Παράδεισο.

Είμαστε πάλι παιδιά του Θεού γιατί «Χριστός ανέστη εκ νεκρών».

Η ενότητα των πιστών με το Χριστό

Ο χριστιανός με τον αγώνα του τον πνευματικό επιδιώκει να ζήσει με το Χριστό και να προκόψει πνευματικά. Η ενότητα αυτή του πιστού με τον Κύριο δεν είναι θεωρητική. Ο Χριστός τονίζει, ότι είναι «το αμπέλι που δίνει ζωή στα κλήματα» και ότι μόνο μέσα στο αμπέλι αυτό μπορεί να καρποφορήσει ο χριστιανός. Θέλει (με τα λόγια αυτά) να μας υπενθυμίσει ότι η ενότητα μαζί του, η συμπόρευση και η συσταύρωση αλλά και η συμμετοχή στη χαρά της Ανάστασης είναι πραγματοποιήσιμα μόνο μέσα στην Εκκλησία.

Κανένας δεν μπορεί να προσεγγίσει τα γεγονότα του Πάθους και της Ανάστασης του Χριστού ευρισκόμενος έξω από τη ζωή της Εκκλησίας. Γιατί το Πάθος και η Ανάσταση είναι γεγονότα που στη ζωή του πιστού εναλλάσσονται. Ζώντας τη ζωή της Εκκλησίας μέσα από τη Θεία Μετάληψη, τη μετάνοια, την προσευχή, τη νηστεία και τον καθημερινό αγώνα κατά των παθών, ο χριστιανός συμμετέχει συνεχώς στη ζωή του Χριστού, στο Πάθος και την Ανάστασή του.

Συνδρομές

Λιάπη Μαρία.....	50
Αναγνώστου Αριστέα.....	50
Αναγνώστου Βιβή.....	20
Αναγνώστου Ηλίας.....	20
Σκαμάκης Γιώργος.....	20
Ρίζος Γεώργιος του Κων/νου.....	50
Αναγνώστου Ανδρέας	
εις μνήμη του Άκη.....	20
Παπακώστας Παναγιώτης.....	50
Αναγνώστου Γεωργίου Μαίρη.....	20
Κοτρωνιάς Ιωάννης.....	50
Γκούρλιας Ιωάννης.....	20
Παπαθανασίου Φωτεινή.....	20
Αναγνώστου Φώτιος του Χρήστου.....	20
Γιαννέλης Ηλίας.....	40
Γιαννέλη Κωνσταντία.....	30
Παπαθανασίου Δημήτριος.....	20
Παπαθανασίου Δήμητρα.....	20
Τζαχρή Σοφία.....	20
Αναγνώστου Ηλίας του Κων/νου.....	40
Κριετισιώτης Νικόλαος.....	20
Δήμος Αθανάσιος.....	50
Θέου Καλυψώ.....	20
Σακελλάρης Γεώργιος.....	20
Νέλλας Π. Γεώργιος (Κοζάνη).....	20
Ντεμιάν-Παναγιώτου Ελένη.....	30
Σακελλάρη Ειρήνη.....	100
(εις μνήμη του αδερφού της	
Δημητρίου Σακελλάρη)	
Νέλλα Κων. Κασσιανή.....	50
Χατζής Σεραφείμ.....	30
Λιάπη Νίτσα Κων.....	20
Παπαθανασίου Βασίλειος Ευαγ.....	20
Παπαθανασίου Ιωάννα του Βασ.....	20
Αναγνώστου Φώτης του Ιωάν.....	40
Κουτσούκος Γεώργιος.....	30
Παπαθεοδώρου Κων/νος.....	20
Νέλλας Σεραφείμ.....	50
Νέλλα Ζαφείρα.....	20
Νέλλα Ιωάννα του Θωμά.....	50
Σπυρόπουλος Σεραφείμ.....	20
Πλιάκος Ευάγγελος του Ιω.....	10
Σπυροπούλου Στέλλα.....	20
Μπαρκιάς Βασίλης.....	30
Τσώλης Θωμάς.....	20
Παπαθεοδώρου Δημ. του Κων.....	20
Θεοδώρου-Καραγιάννη Παναγ.....	20
Βουβούσης Αποστόλης.....	30
Νέλλα-Μαρινοπούλου Ειρήνη.....	30
Παπαλάμπρου Παναγιώτης.....	20
Ρίζος Ανδρέας του Δημ.....	20
Νέλλας Ηλίας του Δημ.....	40
Κοροκύθας Γεώργιος.....	30
Δημητρίου Κων/νος Φωτ.....
Νέλλα Παρασκευή & Σταματία	
(Χαλάνδρι).....	20
Παπαθανασίου Κων/νος.....	30
Σακελλάρης Κων/νος.....	20

Η συνδρομή σου είναι δύναμή μας!

Σκεπή Αγίου Γεωργίου

Τσιρογιάννης Νικόλαος	
τ. Ανθ/γος TEA.....	100€
Δάμπαση Μαρούσση.....	100€
Παπακώστα Γεωργία του Γεωργ.....	50€
Ανώνυμος.....	50€

Στη μνήμη Βασιλείου Νέλλα	
αντί στεφάνων	
για τον Άγιο Γεώργιο	
Λιάπης Απόστολος του Ιωαν.....	50€
Νέλλας Σταύρος του Σερ.....	50€
Οικογένεια Τερζάκη Σωτηρίου.....	35€
Οικογένεια Πατρικίου Σταύρου.....	35€
Οικογένεια Βαλσάμου Διονυσίου.....	35€

Στη μνήμη Ιωάννη Ε. Λιάπη	
και Κων/νας Ι. Λιάπη,	
ο γιος τους Αθανάσιος Λιάπης	
πρόσφερε στην εκκλησία	
του Αγίου Γεωργίου.....	200€

Τι είναι χοληστερίνη;

Πριν ξεκινήσετε με το πώς θα χαμηλώσετε τη χοληστερίνη σας, πρέπει να μάθετε τι είναι χοληστερίνη.

Η Χοληστερίνη είναι ένα λιπίδιο. Τι είναι λιπίδιο; Λιπίδιο είναι λίπος. Η λέξη λιπίδιο είναι ο γενικός όρος που χρησιμοποιείται για όλα τα λίπη που υπάρχουν στο σώμα. Η γενική κατηγορία των λιπιδίων αποτελείται από πολλά διαφορετικά είδη λιπών. Διαφέρουν μεταξύ τους στη σύνθεση, στην πυκνότητα και στο μέγεθος. Ένα είδος λίπους είναι η χοληστερίνη. (Υπάρχει και άλλο είδος λίπους, τα Τριγλυκερίδια).

Τα λιπίδια είναι απολύτως απαραίτητα για τη ζωή και την υγεία του σώματος. Κρατάνε τα νεύρα, τις μεμβράνες και το δέρμα μαλακά, αδιάβροχα και τα προστατεύουν από την αφυδάτωση. Προστατεύουν επίσης τα διάφορα όργανα του σώματος από χτυπήματα και μεταφέρουν διάφορες λιποδιαλυτές βιταμίνες που χρειάζεται ο οργανισμός.

Η χοληστερίνη λοιπόν, είναι ένα σημαντικό υλικό που χρησιμεύει στην κατασκευή των κυττάρων, των ορμονών και της βιταμίνης D. Στα πολύ μικρά παιδιά, η χοληστερίνη παίζει σημαντικό ρόλο στην αύξηση των κυττάρων του μυαλού. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να υπάρχει μια μικρή ποσότητα χοληστερίνης που να κυκλοφορεί στο αίμα συνέχεια. Επειδή είναι τόσο σημαντική για τον οργανισμό, το σώμα την εξασφαλίζει κατασκευάζοντάς την μόνο του. Αυτή η χοληστερίνη λέγεται ενδογενής. Το πρωταρχικό όργανο που κατασκευάζει χοληστερίνη είναι το συκώτι. Το συκώτι κατασκευάζει το 70% όλης της ενδογενούς χοληστερίνης που παράγει το σώμα.

Η χοληστερίνη όμως, όπως και όλα τα άλλα είδη λιπιδίων, δεν μπορεί να κυκλοφορήσει μόνη της μέσα στο αίμα.

Τριγλυκερίδια

Ένα άλλο είδος λιπιδίων στο αίμα, είναι τα τριγλυκερίδια. Ο ρόλος τους στην εμφάνιση και αύξηση της αρτηριοσκλήρωσης δεν είναι τελείως ξεκαθαρισμένος.

Η μεγάλη ποσότητα τριγλυκεριδίων στο αίμα δείχνει έναν παράγοντα κινδύνου που έχει σχέση με τη χοληστερίνη, γιατί η αύξηση των τριγλυκεριδίων αυξάνει το γενικό σύνολο των επιπέδων χοληστερίνης.

Γενικά, δείχνει ότι στο αίμα κυκλοφορούν πολλά λιπίδια (υπερλιπιδαιμία). Υπάρχουν μερικές ενδείξεις ότι τα τριγλυκερίδια αυξάνουν επίσης με το κάπνισμα και την καθιστική ζωή.

Ακολουθώντας ένα πρόγραμμα φαγητού με χαμηλά λιπαρά και χαμηλή χοληστερίνη, τα τριγλυκερίδια στο αίμα μειώνονται.

Χοληστερίνη από το φαγητό

Βρίσκεται μόνο σε τροφές ζωικές και ιδίως στους κρόκους των αυγών και τα εντόσθια (συκώτι, μυαλό, νεφρά), καθώς επίσης και στο κρέας όλων των ζώων (μοσχάρι, χοιρινό, αρνί, κότες, ψάρια).

Οι γαρίδες έχουν και αυτές μεγάλη περιεκτικότητα χοληστερίνης. Στις φυτικές τροφές, όπως λαχανικά, φρούτα, ξηροί καρποί, σιτηρά, δεν υπάρχει χοληστερίνη (αν και μερικά απ' αυτά περιέχουν κορεσμένα λίπη).

Η κατανάλωση τροφών πλουσίων σε χοληστερίνη ανεβάζει τα επίπεδα της συνολικής χοληστερίνης στο αίμα σας.

Επιμέλεια:

Σεραφείμ Νέλλας του Παν.

Απομνημονεύματα

Δημητρίου Γ. Παπανικολάου Γεννηθέντος το 1894 στο Ροβολιάρι

...Εως τώρα έγραφα διά όσα εκράτησα στη μνήμη μου από τας διηγήσεις της γιαγιάς μου, μητέρας του πατέρα μου, όταν ήμουν 8-10 ετών, δηλαδή κατά το έτος 1902. Την παρακαλούσα πάντοτε να μου διηγηθεί πολλές ιστορίες και γεγονότα. Μου έλεγε πώς ήτανε τα σύνορα της Τουρκίας στη Φτελιά και πώς ήτανε τρεις Καζάρμες, μια Ελληνική, μια Τουρκική και ένα τελωνείο, αλλά το 1881, που έγινε η Θεσσαλία Ελληνική, τα κατέστρεψαν τα κτίσματα οι Ροβολιάρητες παίρνοντας τα υλικά.

Στο διάστημα αυτό, που ήτανε τα σύνορα στο Ροβολιάρι, πολλοί Στρατιώτες μένανε (σώγαμπροι) στο χωριό καθώς και Τούρκοι βαπτίστηκαν και παντρεύτηκαν, όπως λέγει η παράδοση, διά τους (Λιαπαίους). Θυμούμαι ακόμη πώς μου έλεγε, ότι κάποτε είχε πέσει μεγάλη λιμοκτονία, δεν υπήρχε ούτε σιτάρι, ούτε καλαμπόκι και πηγαίνανε πεζοί στην Λειβαδιά και τους δίνανε μέχρι 10 οκάδες καλαμπόκι.

Η γιαγιά μου έκανε και το γιατρό. Ήξερε πολλά γιατροσόφια και, όταν αρρωστούσε κανείς την φωνάζανε διά γιατροσόφια. Θυμούμαι διά τον βήχα τούς έδιδε φοσολάνθια. Αυτά διά τον παππού μου και διά τη γιαγιά μου, η οποία με αγαπούσε πολύ και την αγαπούσα και, όταν πέθανε το 1908 βρισκόμουν στην Κωνσταντινούπολη και την έκλαψα πολύ.

Τώρα όσα θυμούμαι διά τον πατέρα μου και τη μητέρα μου. Τον πατέρα μου τον τοποθετώ, να έχη γεννηθή κατά το έτος 1850. Μέχρι το 1870 βοηθούσε τη μητέρα του στα κτήματα. Μετά πήγε στρατιώτης κληρωτός και μετά την εκπαίδευση στη Λαμία τον στείλανε στο Κούρνοβο στα Τουρκικά σύνορα-φυλάκια, μαζί με τον Ντουμανά και μετά τη θητεία του πήγε

στην Αθήνα και κατετάγη τότε στο σώμα Πολιτοφυλακής, όπως είναι σήμερα η Αστυνομία Πόλεων.

Έμεινε εκεί μέχρι και το 1878, οπότε ήλθε και παντρεύτηκε την μητέρα μου, κόρη του Ευαγγέλου Μπούκα, γεωργοκτηνοτρόφου.

Του έδωσε και προίκα μερικά γίδια και πρόβατα και μερικά κτήματα και συνεργαζότανε μαζί και ακόμη στα δικά μου χρόνια μαζί με τον κουνιάδο του Κώστα Μπούκα, μπάρμπα μου, ο οποίος ήτο πολύ καλός και μάς περιποιείτο, όταν πηγαίναμε στην στρούγκα, όλα τα ανίψια του και παιδιά του τις Κυριακές, που δεν είχαμε σχολείο. Κυρίως στη θέση Μποκριάδα, που ήτανε και ισώμα φτιάχνανε την στρούγκα το καλοκαίρι και πηγαίναμε όλα τα ξαδέρφια και μας τάζε ο θεός Κώστας, ο οποίος συνάμα έκανε και τον τσέλιγκα, ξινόγαλο, και όταν δεν είχε ξινόγαλο μάς έβαζε γάλα σε μια καφκιά ξύλινη, και όταν ήτανε λίγο το αυγάτιζε με νερό.

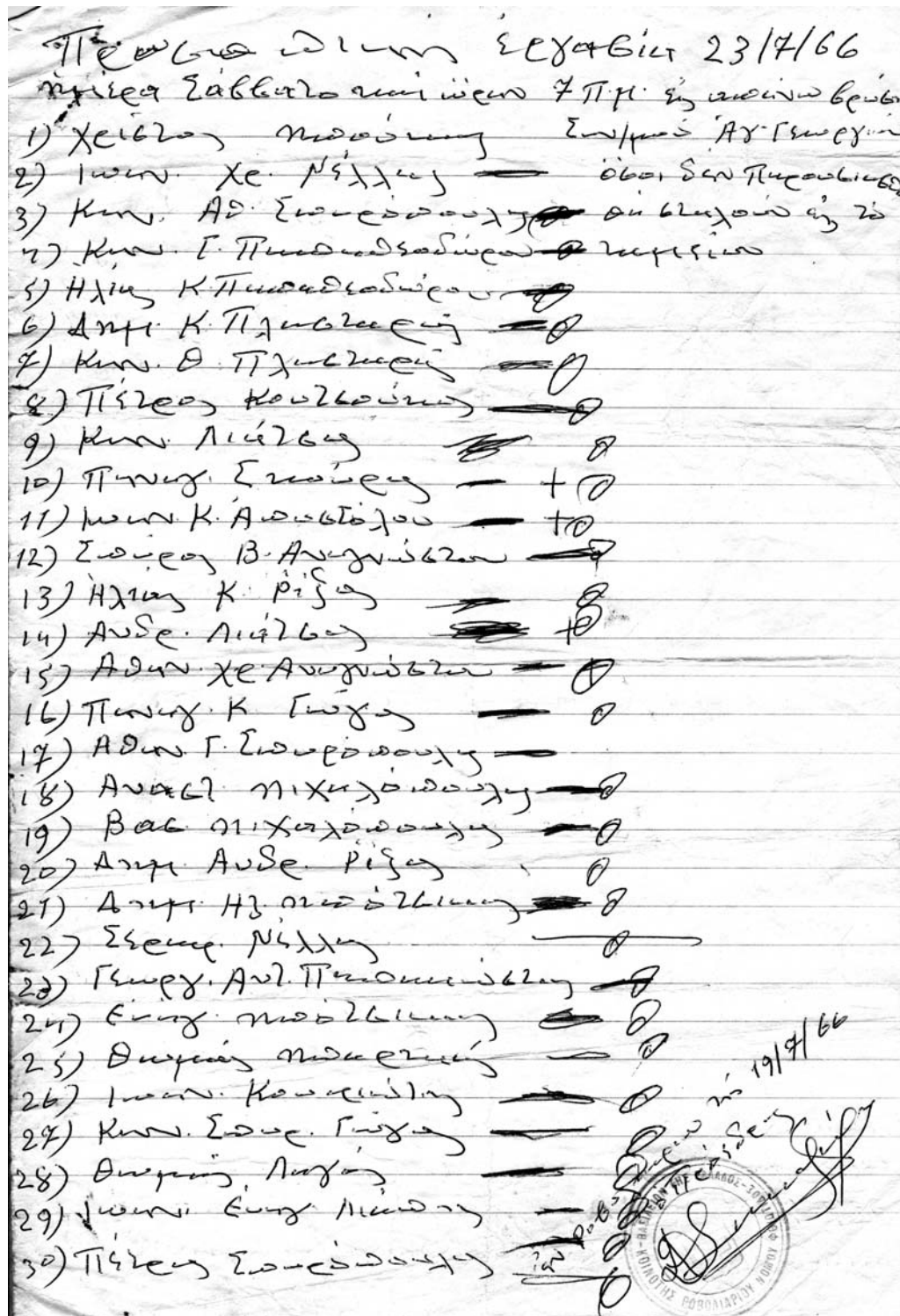
Μας έτριβε και χαμωκούκι και τρώγαμε όλοι, με ένα κουτάλι, κουτάλι ξύλινο!

Συγχαρητήρια

στην αγαπημένη μας νύφη **Αικατερίνη Λύρα, δικηγόρο**, που εισήχθη στην Εθνική Σχολή Δικαστών.

Ευχόμαστε Καλή σταδιοδρομία και κάθε πρόοδο!

Οικογένεια:
Αθανασίου Μιχαλόπουλου
Μακρρακόμη

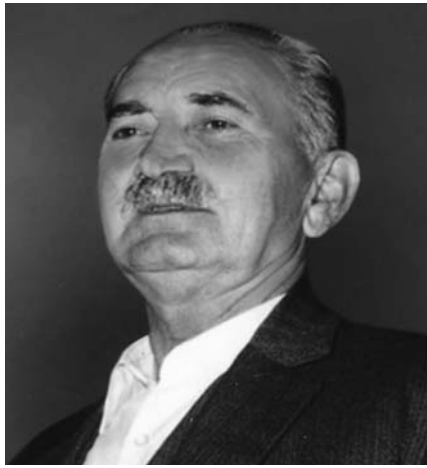

Τα γεράματα δεν τα φέρνει το άσπρισμα των μαλλιών, αλλά το μαύρισμα της ψυχής

Όσοι έφυγαν Για Τη χώρα των Απέλων

Πέτρος Κουτσούκος

Έφυγε από κοντά μας, στις 11-3-2006, ο Πέτρος Κουτσούκος, σε ηλικία 82 ετών, και ήδη βρίσκεται εκεί «ένθα απέδρα πάσα λύπη, ούδνη και στεναγμός».

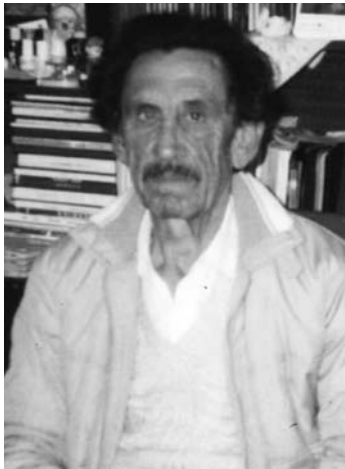
Ο Πέτρος, γέννημα και θρέμμα Μοσχοκαρυάς Φθιώτιδας, εγκαταστάθηκε στο Ροβολιάρι στις αρχές της 10ετίας του 1950. Νυμφεύτηκε την Πλασταρά Δήμητρα και άρχισε τον σκληρό αγώνα, για να κτίσει το μέλλον της οικογένειάς του, σ' ένα χωριό που δεν ήταν το δικό του χωριό. Η προσαρμογή καθόλου εύκολη. Όμως, ο Πέτρος, δυνατός και αποφασιστικός, υπερπήδησε τα όποια προβλήματα, και πέτυχε να ενταχτεί ομαλά στη μικρή κοινωνία του Ροβολιαρίου. Όσοι Ροβολιάρητες τον αντιμετώπισαν αρχικά με καχυποψία, κατάλαβαν πολύ ενωρίς ότι χτύπησαν λάθος πόρτα!

Ο Πέτρος με την εργατικότητα του, την εξυπνάδα και το ασυμβίβαστο του χαρακτήρα του ρίζωσε στο νέο τόπο, τον οποίο, με το πέρασμα του χρόνου, αγάπησε και τον θεωρούσε δικό του τόπο, όπως και τη γενέτειρά του.

Ο Πέτρος μπόρεσε και πίστεψε στον εαυτό του και άντεξε στηριζόμενος μόνο στη θέλησή του που του έλεγε «βάστα». Και πορεύτηκε στη ζωή του δυνατός, όταν έχανε, και σεμνός όταν κέρδιζε...

Στη σύζυγό του και στα παιδιά του τα «Ρ.Ν.» εκφράζουν ολόθερμα συλλυπητήρια.

Κώστας Πλασταράς

Ο Κώστας Πλασταράς του Θεοφάνη, έφυγε στις 24-1-2006.

Άλλος ένας Ροβολιάρητης, έφυγε αγωνιώντας μέχρι την τελευταία στιγμή, που ο Θεός τον κάλεσε κοντά του. Ο μακαρίτης ο Κώστας, ήταν ένας άνθρωπος που πάντα, όπου και αν βρισκόταν πάντα γελαστός. Όσο καλαμπούρι εμείς οι άλλοι, αυτός ήταν ο ίδιος.

Αγαπητοί φίλοι. Η μοίρα του Κώστα τον κυνηγούσε από μικρό, από 15 χρονών, επιτρέψτε μου να πω αυτά που γνωρίζω. Το 1947, που εκκενώθηκαν τα χωριά, προς τα κάτω, η οικογένειά του μακαρίτη του πατέρα του, εγκαταστάθηκε προσωρινά, για λίγες μέρες, στη Βίτωλη μαζί με άλλους.

Την ημέρα γυρίζαμε στο χωριό και παίρναμε τα πράγματά μας. Μια μέρα, ο πατέρας του ξεκινάει μαζί με το Βάιο του Τσιώλη, να πάνε στην Ξυλοκοούνια. Είχε ο Θεοφάνης 5-6 μελίσινα, να πάρουνε μέλι... Ήτανε μήνας Οκτώβριος.

Πήρανε το μέλο και γυρίζοντας προς τα κάτω, στον Πιπιλιώτη, σμίγουνε με κάτι εθνικοπατέρες της εποχής εκείνης. Τους πάνε στην Αστυνομία Μακρακώμης, τους κλείνουν μέσα, τους κάνουν μαύρους στο ξύλο... Εγώ, μου έτυχε να πάω εκεί στο τμήμα από την Τσοούκα που είμασταν. Τους είχανε στο υπόγειο. Τους βλέπω και λέγω στον Αστυνόμο, εάν επιτρέπεται να τους ιδώ. Και μου επέτρεψε ο τότε αστυνόμος. Ήτανε υπασιπστής κάποιος Αντρέας, ένας ψηλός. Μετά από λίγες μέρες τους πήγαν πιο κάτω στο Καστρί.

Από τότε ο Κώστας έμεινε ορφανός στα 15 του χρόνια με τη μάνα του - και με τις δύο αδελφές του, Βάσω και Κατίνα. Τότε υπήρχε φτώχεια μεγάλη. Αγωνιζόταν ο μακαρίτης, δεν υπήρχε τίποτα, το μόνο που παντρευτήκανε οι αδελφές του. Μετά παντρεύτηκε και αυτός. Δουλειές δεν υπήρχαν τότε. Τη ζωή την έβγαζε σπρώχνοντας ώσπου ήλθε η ώρα του. Απόχτησε δύο παιδιά, την Ελένη και το Θεοφάνη. Ο Θεός ας τον κατατάξει εκεί που του ανήκει και ας δίνει παρηγοριά στα παιδιά του, στα εγγόνια του και στη σύζυγό του Ειρήνη.

Κοφιότης Ιωάννης

Ευχαριστήριο

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά όλους όσους μας συμπαράστανε στον ξαφνικό θάνατο του πατέρα μου παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες.

Επίσης, θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον Αποστόλη Λιάτσο και την Νίτσα Λιάπη του Κωνσταντίνου, για την συμπαράσταση στις πρώτες δύσκολες στιγμές.

Ακόμη θα ήθελα να ευχαριστήσω την νομαρχιακή, την τοπική αυτοδιοίκηση για τον εκχιονισμό του δρόμου, καθώς και τον Βασίλη Πολύμερο για την μεταφορά μου στην πατρική μου οικία.

Θεοφάνης Κ. Πλασταράς

Στο Γιώργο Ρίζο

Η προσευχή το όπλο σου
Δουλειά! ευχαρίστησή σου
στην εκκλησιά σου πιστός
ρουτίνα η ζωή σου.

Στους άπορους και τους φτωχούς
πάντα με καλοσύνη
ένα απ' τα πιστεύω σου
ήταν ελεημοσύνη.

Συχνά μιλούσες για παλιά
και χρόνια περασμένα
χρόνια γλυκά αξέχαστα
μα χρόνια παιδεμένα.

Πολλά παιδιά στη φαμελιά
έλεγες με καμάρι
και σ' ένα σπίτι φτωχικό
πάνω στο Ροβολιάρι.

Μ' ένα πατέρα αυστηρό
μα δίκαιο συνάμα.
Δέκα παιδιά μεγάλωσαν
με μια ψυχούλα μάνα.

Θεός σχωρές τους έλεγες
με μάτια βουρκωμένα
πάντα μάς συμβουλευάνα
νάμαστ' αγαπημένα.

Απ' το χωριό σου έφυγες
στη Μόμα να δουλέψεις
σε μια μπουλντόζα χειριστής
μέχρι να ξενιτέψεις.

Δούλεψα έλεγες πολύ
σε όλα μου τα χρόνια
μα δοξασμένος ο Θεός
είμαι νέος ακόμα.

Σαν έκλεινες το μαγαζί
συνήθως τα βραδάκια
το Καζαντζίδη άκουγες
κι έμπαινες στα κεφάκια.

Σε γλέντια εμεράκλωνες
με τη παλιοπαρέα
το Σ' αγαπώ τραγουδάγες
γιατί είσαι ωραία.

Πρόκοψες κι έφτιαξες πολλά
κι απάνω πούρθε η ώρα
να ευφρανθείς και να χαρείς
ο Χάρος λέει! τώρα.

Ο θάνατός σου ξαφνικός
πριν τα γεράματά σου.
Αντίο δεν πρόλαβες να πεις
στην οικογένειά σου.

Παναγιώτα Παπαευθυμίου

**Αν δώσεις ένα ψάρι σ' έναν
άνθρωπο θα φάει μια φορά
Αν τον μάθεις να ψαρεύει θα
τρώει σ' όλη του τη ζωή.**

**Αν τα σχέδιά σου είναι για
ένα χρόνο, σπείρε σπόρους.
Αν είναι για δέκα χρόνια, φύτεψε δέντρο.**

**Αν είναι για εκατό χρόνια,
μόρφωσε τον λαό.**

**Σπέρνοντας μια φορά σπόρους,
σοδιάζεις μια φορά.
Φυτεύοντας ένα δέντρο, σοδιάζεις δέκα φορές.**

Μορφώνοντας τον λαό, σοδιάζεις εκατό φορές.

Κουάνγκ - Τσέου

Γιώργος Ρίζος ΤΟ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ ΤΟΝ ΘΥΜΑΤΑΙ

Στη ροή του χρόνου υπάρχουν γεγονότα ευχάριστα ή δυσάρεστα που ξεθωριάζουν και τυλγιούνται στην λησμονιά.

Όμως υπάρχουν συμβάντα και πρόσωπα που μένουν βαθιά χαραγμένα στη μνήμη μας και καθώς τα θυμούμαστε, μάς συγκινούν πολύ και πονάμε ψυχικά.

Ένα τέτοιο γεγονός ήταν ο θάνατος του Γιώργου Ρίζου, πριν από 2 1/2 περίπου μήνες.

Ένας θάνατος, βίαιος, απρόσμενος, σαν κεραυνός στην ξαστεριά.

Δυνατός ο πόνος που προκάλεσε ο αιφνίδιος χαμός του Γιώργου. Πάντα τρομάζει το αιφνίδιο, όμως ποιος μπορεί να αποκροπτογραφήσει τις αποφάσεις του Θεού;

Το μέλλον του καθενός μας ανήκει στο Θεό. Όπως δεν ορίσαμε την γέννησή μας, δεν μπορούμε να ορίσουμε και το τέλος μας.

Η θλίψη και ο πόνος, εφ' όσον αντιμετωπισθούν χωρίς φόβο είναι διαβατήριο για την γαλήνη της ψυχής.

Από καταβολής κόσμου οι άνθρωποι αναγνώριζαν την πραγματικότητα από το φως στα μάτια τους.

Αυτό το φως περίσσευε στα μάτια του Γιώργου. Ήταν ο Γιώργος πηγή που ξεχειλίζει από καλοσύνη, ευγένεια και ανθρωπιά.

Ο Γιώργος είχε θέσει στόχους στη ζωή του και αγωνίστηκε για τα όνειρά του.

Ο Θεός τον κάλεσε κοντά του, την ώρα της πλήρους ωριμότητας, την ώρα που έμοιαζε με κλαδί κατάφορτο από ωραίους καρπούς, την ώρα που χαιρόταν και καμάρωνε τα παιδιά και τα εγγόνια του. Την ώρα που ετοιμαζόταν να επιστρέψει στην Πατρίδα του, στο χωριό που τον γέννησε και τον μεγάλωσε.

Ήταν ερωτευμένος με το Ροβολιάρι ο Γιώργος. Την αγάπη και το ενδιαφέρον του τα έκανε πράξη επανειλημμένα, βοηθώντας με μεγάλα χρηματικά ποσά, τις εκκλησίες του χωριού, αλλά και πρωτοστατώντας και σε άλλα έργα, όπως ο Ξενώνας της Αγίας Παρασκευής και το μοναστήρι της Ρεντίνας.

Ο Γιώργος άφησε πίσω του, σημάδια αρετής, αγάπης και καλοσύνης για τον άνθρωπο, για την Πατρίδα ΕΛΛΑΔΑ, και για την γενέτειρά του το Ροβολιάρι.

Ας μου επιτρέψουν οι οικείοι του Γιώργου να τους πω, ότι η θλίψη δεν είναι αιώνια. Όταν βαδίζουμε κάτω από τον ήλιο, όλα όσα φωτίζει είναι γραμμένα από το ίδιο χέρι του Θεού που γεννάει την ελπίδα, την παρηγοριά και την γαλήνη της ψυχής.

Με θάρρος να πουν ΝΑΙ στη ζωή και ας βαδίσουν μπροστά με ολόρθη ψυχή. Σε όλες τις γλώσσες οι σημαντικότερες λέξεις είναι ΑΓΑΠΗ, ΝΑΙ, ΘΕΟΣ.

Είναι λέξεις που γεμίζουν τις άδειες ψυχές και δίνουν νόημα στη φευγαλέα ζωή μας.

Όλα τα παραπάνω λόγια ας είναι σαν ένα λουλούδι στη μνήμη του, ως ένα δάκρυ των φίλων και συγχωριανών του, που ποτέ δεν έπεσε πάνω στον τάφο του, στον τάφο που απέχει χιλιάδες μίλια μακριά από την Πατρίδα.

Σταύρος Σ. Νέλλας

Μας γράφουν

Έγινε ο ετήσιος χορός στις 26 Φεβρουαρίου, στην ταβέρνα του χωριανού μας Γιάννη Κοτρωνιά.

Θα έλεγα ότι έγινε καλός χορός.

Το Διοικητικό Συμβούλιο είχε ανακοινώσει ότι δεν θα έχει προσκλήσεις ούτε λαχειοφόρο αγορά.

Κατά την γνώμη μου, βλέποντας, ότι η ζωή έχει πολλές απαιτήσεις και είναι μεγάλη ακρίβεια να μπορεί ο κάθε μεροκαματιάρι να διασκεδάσει με ζωντανή μουσική και να δει ένα χωριανό του, κατά την δική μου εκτίμηση, όλα αυτά στοίχισαν 15€ το άτομο περίπου.

Αρκετά προσιτό να παραβρεθούν όλοι.

Γ' αυτό αξίζει ένα μεγάλο μπράβο σε αυτούς τους ανθρώπους που εργάζονται και τρέχουν αφιλοκερδώς, πολλές φορές αφήνουν τις δικές τους δουλειές και τρέχουν για δουλειές του συλλόγου.

Ας αμειφτούν με ένα «ευχαριστώ», μια ηθική ικανοποίηση αν το θέλουμε. Ακούνε και σχόλια από πάνω.

Νομίζω ότι αυτή η συνεστία-

ση που έγινε φέτος να συνεχιστεί και όσο το δυνατόν να παραβρισκόμαστε πιο πολλοί, για να δίνουμε κουράγιο στους ανθρώπους που δουλεύουν δωρεάν για το σύλλογο και να είστε σίγουροι ότι όσα δίνουμε, συνδρομές, δωρεές κ.λπ. μέχρι και το τελευταίο ευρώ πηγαίνουν για έργα του χωριού.

Όσο το δυνατόν να κρατηθεί να μην ερημώσει το Ροβολιάρι. Και για τόσες ωραίες εκδρομές και χοροσυνεστιασίες στην Αθήνα και στο χωριό το καλοκαίρι, με το λαϊκό πανηγύρι, εγώ ως πρόεδρος της εφορευτικής επιτροπής για δεύτερη διετία τόσο στο απερχόμενο διοικητικό συμβούλιο, όσο και στο σημερινό, δεν έκανα ποτέ έλεγχο στα έξοδα, που έχω το δικαίωμα, γιατί γνωρίζω ότι όλα τα έσοδα από τα μέλη του συλλόγου γίνονται με μεγάλη και ακριβή διαφάνεια.

Όλους τους ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου για το δύσκολο και χωρίς αμοιβή έργο τους και να συνεχίσουν με μεγάλο κουράγιο.

Ο Πρόεδρος
Εφορευτικής Επιτροπής
Κων/νος Ε. Παπαθανασίου

Φυσικά καλλιτεχνήματα στο ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ!

Μπορεί οι άνθρωποι να εγκατέλειψαν τη γη των ορεινών χωριών, η πανέμορφη φύση μένει εκεί! Και τη χαίρονται τ' αγρίμια, του λόγγου και του θουνού και τη νοσταλγούν, όσοι έτυχε να περάσουν τα παιδικά τους χρόνια, σαλαγώντας γιδοπρόβατα στη θοσκή και σκάβοντας το μυρωμένο χώμα των αγρών, για να σκεπάσουν σπόρους ζωής.

«Στου χωριού το μονοπάτι,
κάθε αυγή, κάθε καιρό,
σύντροφο έχω ένα διαβάτη:
Το τρεχούμενο νερό.

Πότε πάει όπου πηγαίνω
με το θήμα το αργό,
πότε σα μετανιωμένο,
πάει αυτό κι έρχομαι εγώ».

Η ορθοδοξία

Η βαθιά θρησκευτική πίστη, τα μυστήρια της ορθοδοξίας βοηθούν τον ποιητή να επουλώνει τις πληγές, που ανοίγει στην ψυχή ο παράλογος κόσμος. Ο ποιητής βλέπει στην ορθοδοξία την αγέραστη γαλήνια ομορφιά.

Γλυκό που είναι το σκοτάδι στις εικόνες των προγόνων' άμωμα χέρια μεταληπτικά, ρούχα που τα 'δραξεν η γαλήνη και δε γνωρίζουν άνεμο, βαθιά το ελέησον απ' τους άυλους βράχους, τα μάτια σαν καρποί ευωδάτοι.
Κι ο ψάλτης ολόσωμος ανεβαίνει στο πλατάνι της φωνής, καημένη κόσμε, θυμίαμα η γαλάζια οσμή κι ο καπνός ασημένιος κερύ να στάζει ολόενα στα παιδόπουλα, καημένη κόσμε, σα βγαίνουν -ω, χαρά πρώτη- με το Ευαγγέλιο και με τις λαμπάδες κι ύστερα η μεγάλη χαρά να συντροφεύουν τ' Άγια.
Ο παπα-Γιάννης τυλιγμένος τ' άσπρο του φελόνι, καλός πατέρας και καλός παππούς με το σιρόκο στη γενειάδα, χρόνια, αιώνες χρόνια και νιάτα πόχει η ομορφιά.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας, στη συνεδρία της, στις 26-3-2006, στην Αθήνα, αποφάσισε:

Οι αρχαιρεσίες για την εκλογή του Διοικητικού Συμβουλίου και της Εξελεγκτικής Επιτροπής θα γίνουν στο Ροβολιάρι, εντός του 2ου δεκαήμερου του μηνός Αυγούστου 2006. Λεπτομέρειες στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας.

Οι δημιουργοί

Τα τελευταία χρόνια στο ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ έγιναν πολλά έργα. Κάποια απ' αυτά από την Κοινότητα, ΠΟΛΛΑ έγιναν απ' το Σύλλογο.

Όμως, ο Σύλλογος δε θα μπορούσε να κάνει τα έργα αυτά, αν οι ντόπιοι τεχνίτες (χτίστες, οικοδόμοι, μπετατζήδες) δεν βοηθούσαν.

Παρακάτω γίνεται συνοπτική αναφορά στα έργα και τα πρόσωπα που τα εκτέλεσαν.

1. Ο Γώγος Παναγιώτης του Κων. ανέλαβε και εκτέλεσε με επιτυχία πολλά έργα. Θα αναφερθούμε μόνο σε τρία απ' αυτά:

α) Ξενώνας στην Αγία Παρασκευή.
β) Τοίχιο αντιστήριξης της πλατείας στον Άγιο Γεώργιο και
γ) Σκεπή του ναού των 12 Αποστόλων.

2. Ο Μπούκας Γεώργιος του Χρήστου ανέλαβε και περάτωσε επιτυχώς αρκετά έργα στο χωριό. Τα τρία σημαντικότερα είναι:

α) Τοίχιο και τσιμεντόστρωση στην αρχή του δρόμου που οδηγεί στον «Κάτω Μαχαλά»,
β) Τσιμεντόστρωση του δρόμου πριν από την πλατεία του Αγίου Γεωργίου και
γ) Τοίχιο στην αρχή του δρόμου προς οικία Πλασταροφώτη.

3) Ο Παπακώστας Γεώργιος του Δημ. ανέλαβε και ολοκλήρωσε πολλές εργασίες στο χωριό. Είναι ο παντεχνίτης του Ροβολιαρίου. Τρία απ' τα σπουδαιότερα έργα του είναι:

α) Τσιμεντόστρωση από οικία Σεραφεΐμ Παν. Νέλλα προς οικία Καραγιώργου και τσιμεντόστρωση από βρύση Κάτω Μαχαλά προς οικία Ρίζου Άννας.
β) Αποστραγγιστική τάφρος στη βόρεια πλευρά του ναού των 12 Αποστόλων και

γ) Τοιχοποιία και αρμολόγηση του τοίχου αντιστήριξης της πλατείας των 12 Αποστόλων.

4) Ο Παπακώστας Δημήτριος του Ιωάννη δουλεύοντας με τέχνη την πέτρα, έχτισε τους τοίχους στη νότια πλευρά της πλατείας του Αγίου Γεωργίου.

5) Ο Πλασταράς Κων/νος του Δημητρίου ανέλαβε την ανάπλαση της πλατείας του Λιάπη Ιωάννη του Ευαγγέλου (τοιχοποιία, αρμολόγηση τοίχων, καθίσματα, σκάλα, τσιμεντόστρωση) και ολοκλήρωσε τις εργασίες επιτυχώς.

Σημαντική βοήθεια σε έργα πολιτισμού στο χωριό προσέφεραν και οι: Σεραφεΐμ Σπυρόπουλος, Θωμάς Τσιώλης, Κων/νος Παπαθανασίου του Ε., Απόστολος Λιάτσος, Ζιαγγοβιάς Γεώργιος, Κατσάρας Παναγιώτης, Πέτρος Ρίζος, Δημήτριος Ρίζος, Αναγνώστου Σπύρος και όλοι όσοι εργάστηκαν είτε ως τεχνίτες είτε ως απλοί εργάτες.

Όλους τους προαναφερθέντες ο Σύλλογος τους ευχαριστεί και τους συγχαίρει για την πολύτιμη συνεισφορά τους στην εκτέλεση όλων εκείνων των έργων, που βελτίωσαν τις συνθήκες ζωής στο χωριό μας.

Ακόμη, θα πρέπει εδώ να τονιστεί ότι οι ντόπιοι τεχνίτες, όταν ανέλαβαν τα έργα, χαμήλωσαν τον πήχυ των τιμών. Οικοδόμοι μη Ροβολιαρίτες ζητούσαν πολύ υψηλότερες τιμές για τα ίδια έργα. Το όφελος του Συλλόγου είναι προφανές.

Μπράβο σας παιδιά! Να είστε πάντα γεροί και πάντα δημιουργικοί! Το χωριό μας σας χρειάζεται!

Στο ρυθμό του νυχτοκάματου

Στη ζωή των ανθρώπων εκείνο που μετρά περισσότερο, είναι η επιτυχία που χιτίζεται λιθάρι το λιθάρι, με πολύ ιδρώτα και μόχθο.

Μια τέτοια ζωή αρχίζει να θεμελιώνει και να οικοδομεί ο Φάνης Πλασταράς, εδώ και μερικά χρόνια. Όσο κρέας του λείπει, τόσο δυνατή θέληση και φιλοδοξία έχει να δημιουργήσει και να δημιουργηθεί.

Ξεκινώντας από το μηδέν, ο Φάνης, και βάζοντας στόχους στη ζωή του, δεν επιτρέπει στον εαυτό του να σπαταλά το χρόνο άσκοπα, σε δουλειές του ποδαριού και ξενοχτάδικα. Κατανόησε, καίτοι νέος, το βαθύτερο νόημα της παροιμίας: «Πέτρα που κυλάει δε μαλλιάζει».

Έτσι τη δουλειά που επέλεξε εδώ και κάμποσα χρόνια, την κρατάει. Είναι δουλειά σκληρή και θέλει αντοχή και γερά κότσια, γιατί γίνεται σε χώρο με θερμοκρασία πάντα υψηλή. Ο φούρνος θέλει ξενύχτι και ιδρώτα. Όσοι εργάζονται σε αρτοποιεία είναι άξιοι θαυμασμού. Είναι άλλο το μεροκάματο και άλλο το νυχτοκάματο. Το δεύτερο θέλει παλικάρια.

Είναι άξιος επαίνων ο Φάνης, γιατί ανήκει σ' αυτή την κατηγορία εργαζομένων και γιατί, μολονότι δικαιούται την ημέρα να ξεκουράζεται, συχνά τον συναντάμε στο χωριό να σκάβει, να ποτίζει ή να κλαδεύει.

Ευλογημένα τα χέρια που ζυμώνουν ανασκουμπωτά και πλάθουν τα «πρωτόπλαστα ψωμιά».

«Κι ω τι μέθυσμα απ' τη μυρωδιά πρώτου ψωμιού, που αχνίζει, κομμένο από το γέροντα παππού χωρίς μαχαίρι και μοιρασμένο στα παιδιά, στις νύφες και στ' αγγόνια!»

Διαβάστε, παίξτε, τραγουδήστε...

Μπορεί να μην σας σώσουν αλλά ίσως κάνουν την ζωή σας πιο ευχάριστη:

- **Διαβάστε θιβλία.** Σας βοηθούν να χαλαρώσετε και να αποκοιμηθείτε. Λύστε σταυρόλεξα και ρίξτε πασιέντζες. Ο εγκέφαλός σας παραμένει δραστήριος.
- **Παίξτε χαρτιά.**
- **Κοιμηθείτε καλά και ξυπνήστε αργά.** Όσο αργότερα ξυπνάμε τόσο μικρότερο στρες έχουμε.
- **Βγείτε στον καθαρό αέρα όσο συχνότερα μπορείτε.** Η βιταμίνη D που είναι σημαντική για την υγεία των οστών των δοντιών και την ευτυχία ενισχύεται από το ηλιακό φως.
- **Περπατήστε και ασκήστε το σώμα σας.**
- **Τραγουδήστε.** Μη ντρέπεστε. Ο έλεγχος της αναπνοής που απαιτείται για να τραγουδήσουμε καταπολεμά το στρες.
- **Πιείτε** τουλάχιστον 6 ως 8 ποτήρια νερό ή χυμούς φρούτων την ημέρα για να απαλλαγθείτε από τις τοξίνες που καταναλώνουμε καθημερινά.
- **Φροντίστε ώστε το σπίτι σας να μην είναι παγίδα θανάτου.** Σύρματα στο έδαφος και μικρά αντικείμενα πεταμένα στο πάτωμα μπορούν να σας οδηγήσουν σε μεγάλη περιπέτεια. Ενισχύστε το φωτισμό σε όλους τους χώρους.

Ας ζήσουμε με αυτά που έχουμε και όχι με κείνα που μας λείπουν